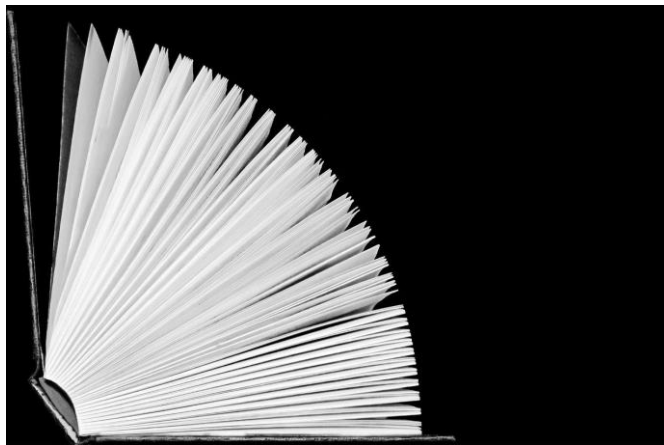

Υπό έκδοση

Πισκοπάνη Άννα-Μαρία

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Άννα-Μαρία Πισκοπάνη γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε νομικά και είναι διδάκτωρ νομικής με ειδίκευση στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια γραφής και υποκριτικής. Το 2016 το μονόπρακτό της *Στο θερινό σινεμά* παρουσιάστηκε στη σκηνή του Rex σε σκηνοθεσία Δ. Καραντζά στο πλαίσιο του 2ου Studio Νέων Συγγραφέων του Εθνικού Θεάτρου. Το 2019 έγραψε τα θεατρικά έργα *Χιόνι* και *Χτυπητό Αβγό* κατά τη διάρκεια των εργαστηρίων πυροδότησης θεατρικής γραφής του Θανάση Τριαρίδη και είναι δημοσιευμένα στις αντίστοιχες ιστοσελίδες των εργαστηρίων.

Έχει συμμετάσχει ως δραματουργός σε θεατρικές παραστάσεις στην Αθήνα.

Email επικοινωνίας: piskopania@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Υπό Έκδοση της Άννας-Μαρίας Πισκοπάνη διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως.

Για τη μεταφορά του έργου στη σκηνή ή για δημοσίευση με εμπορικό σκοπό, παρακαλείσθε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος.
Copyright ©[Άννα-Μαρία Πισκοπάνη 2020].

Περίληψη

Η εκδότρια ενός μεγάλου εκδοτικού οίκου και ο βοηθός της προσπαθούν να αποφασίσουν αν θα εκδώσουν το τελευταίο αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα ενός διάσημου συγγραφέα. Οι αποκαλύψεις που περιείχε το προηγούμενο βιβλίο του για τη γυναίκα του και την κοινή ιδιωτική τους ζωή θεωρήθηκε ότι συνέβαλαν στην αυτοκτονία της. Η εκδότρια υπερασπίζεται την λογοτεχνική αξία του έργου ενώ ο βοηθός της διαφωνεί. Της προτείνει αντί του αμφιλεγόμενου αυτού κειμένου να εκδώσει το βιβλίο ενός πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Όπως αποκαλύπτεται στη συνέχεια, είναι το πρωτόλειο βιβλίο του ίδιου του βοηθού, που έχει εμπνευστεί από την επαγγελματική αλλά και την ερωτική τους σχέση. Ποιο από τα δυο τελικά θα αποφασίσει να εκδώσει;

Τα πρόσωπα

Σόφη

Μια φινετσάτη γυναίκα γύρω στα 45- 55.

Κώστας

Ένας άνδρας γύρω στα 30-35.

Σκηνικό

Στο γραφείο της ιδιοκτήτριας και διευθύντριας ενός ιστορικού εκδοτικού οίκου νωρίς το μεσημέρι. Στο χώρο δεσπόζει ένα δρύινο γραφείο. Απέναντί του βρίσκονται δυο δερμάτινες πολυθρόνες με τραπεζάκια που έχουν πάνω τους μεγάλα βάζα γεμάτα με λουλούδια. Τους τοίχους καλύπτουν κλειστές βιβλιοθήκες, πίνακες και πορτραίτα συγγραφέων.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κώστας: Σε αυτό συμφωνούμε.

Σόφη: Μα πως συμφωνούμε; Λέμε το ακριβώς αντίθετο.

Κώστας: Και οι δυο συμφωνούμε ότι την άξιζε αυτή την κριτική.

Σόφη: Το ζήτημα είναι εμείς τι θα κάνουμε. Δεν είμαστε δημοσιογράφοι.

Κώστας: Και τι θα κάνουν και οι άλλοι... Αν στραφούν εναντίον του θα μας πάρει και εμάς η μπάλα.

Σόφη: Ίσως σε μια ιστοσελίδα σε μια εφημερίδα κάποιο άρθρο δημοσιευτεί. *Παύση* (το σκέφτεται) Αλλά γρήγορα η υπόθεση θα ξεθυμάνει.

Κώστας: Οπότε και σε αυτό συμφωνούμε ότι θα υπάρξουν αντιδράσεις.

Σόφη: Δεν μπορείς ποτέ να τα προβλέψεις αυτά. Και δεν μπορούμε να αποφασίζουμε για τέτοια θέματα βασισμένοι μόνο σε υποθέσεις.

Κώστας: Αν χρειαστεί, δεν θα πρέπει να έχουμε και ένα σχέδιο για να αντιμετωπίσουμε μια τέτοια επίθεση;

Σόφη: (περιπαικτικά) Δεν είμαστε σε πόλεμο.

Κώστας: Μπορεί ξαφνικά να βρεθούμε.

Σόφη: Θα έχουμε οδηγό το ένστικτο της επιβίωσης.

Κώστας: Στον πόλεμο δεν επαρκεί μόνο το ένστικτο απαιτείται και στρατηγική. Όλοι οι καλοί στρατηγοί το ξέρουν.

Σόφη: (περιπαικτικά) Ποιος στα έχει μάθει αυτά; Η εμπειρία σου στο στρατό; Εκείνοι οι τρεις μήνες που πέρασες λύνοντας σταυρόλεξα στην Πινέζα;

Κώστας: Η εμπειρία της ζωής.

Σόφη: Που αποικήθηκε;

Κώστας: (ερωτικά) Με κόπο και κυρίως με τρόπο.

Σόφη: Στα πεδία των μαχών;

Κώστας: (περιπαικτικά) Με κάποιο τρόπο... (σοβαρεύει) Όταν ήμουν μικρός, με άφηνε η μάνα μου στον παππού μου. Ήταν ο ήρωας της οικογένειάς. Είχε πάρει μέρος στον δεύτερο παγκόσμιο. Του έδωσαν και παράσημο. Αλλά δεν διηγιόταν ποτέ ιστορίες από τον πόλεμο. Δεν ήθελε να τα θυμάται. Αλλά όταν επέμενα και τον ρώταγα μου έλεγε μόνο ότι στη μάχη πρέπει να δίνεις όλη σου τη ψυχή αλλά μόνο αυτή δεν επαρκεί, πρέπει να υπολογίζεις καλά και τον αντίπαλο.

Σόφη: Δεν μου το είχες αναφέρει ξανά (αφηρημένα με στραμμένη την προσοχή της στα έγγραφα πάνω στο γραφείο της). Η οικογένειά μου δεν έχει εμπειρία από μάχες αλλά από επιχειρήσεις (τον κοιτάζει) Άλλο πεδίο δράσης.

Κώστας: Αλλά και σε αυτό το πεδίο απαιτείται να προνοείς.

Σόφη: Σε αυτό έχουμε και εμείς παράσημο. Λίγο πριν την καταστροφή της Σμύρνης ο παππούς μου ρευστοποίησε όλη την περιουσία και επιβιβάστηκε με τους γονείς του σε ένα από τα τελευταία καράβια για την Αίγυπτο. Έστησε επιχείρηση εκεί, παντρεύτηκε, έκανε παιδιά και μετά τον πόλεμο ήρθαν όλοι στην Αθήνα. Τότε ξεκίνησε και την επιχείρηση ο πατέρας μου. Ήταν πραγματικά η καλύτερη εποχή.

Κώστας: Αν είχες χρήματα να επενδύσεις...

Σόφη: (απότομα) Προέβλεψε ότι θα γνωρίσει άνθιση ο κλάδος και μετά δούλεψε σκληρά για να κτίσει όλο αυτό. Είχε πραγματικό πάθος για το βιβλίο.

Κώστας: Το πάθος δεν ισούται με την ανδρεία.

Σόφη: Και πήρε ρίσκα (τονίζει τη λέξη ρίσκα). Αυτό και μου έμαθε. Στη δουλειά μας πάντα να παίρνω ρίσκα.

Κώστας: Βλέπω ότι επιστρέφεις στο θέμα μας.

Σόφη: (περιπαικτικά) Εντέχνως.

Κώστας: Πάντα εντέχνως.

Σόφη: Μου έλεγε πάντα για να αποφασίσεις να εκδώσεις ένα βιβλίο αρκεί να σου αρέσει. Όλα τα άλλα δεν έχουν σημασία. Είναι σιέψεις εντελώς περιττές.

Κώστας: Και σου άρεσε το συγκεκριμένο;

Σόφη: Όπως είπα και στον Δενδράκη, είναι στο ύψος ενός συγγραφέα με διεθνή καριέρα όπως αυτός. Και έχει ιδιαίτερη αξία γιατί είναι το πρώτο βιβλίο

που έγραψε μετά από χρόνια απευθείας στα ελληνικά.

Κώστας: Εμπορική αξία ναι αλλά ηθική; Αυτό το σιέφτηρες; Πως θα νιώσει εκείνη;

Σόφη: Η αδερφή του; Δεν θα ασχοληθεί. Τον ξέρει. Του άρεσε πάντοτε να προκαλεί... Να παίζει με τα μυαλά των αναγνωστών του... Βίαιο πολύ για τα γούστα μου αλλά με αυτό το λογοτεχνικό ύφος έκανε διεθνή καριέρα...

Κώστας: Όσοι την ξέρουν, αμέσως θα την συνδέσουν με την ηρωίδα που είναι κρυφά ερωτευμένη με τον συγγραφέα αδελφό της.

Σόφη: Δεν σιέφτονται όλοι τόσο...Πως να το πω; Κυριολεκτικά. Δεν διαβάζουν οι αναγνώστες μας (τονίζει το μας) λογοτεχνία σαν διαβάζουν μια κίτρινη φυλλάδα.

Κώστας: (με ένταση) Το βιβλίο ξεκινά με την ηρωίδα να περνά τα παιδικά της χρόνια σε ένα ελληνικό νησί με τον ετεροθαλή αδελφό της. Όταν εκείνος ξεκινά τα πρώτα του βήματα σαν συγγραφέας, εκείνη τον ακολουθεί στην Αθήνα. Είναι μικρόσωμη, έχει κόκκινα μαλλιά και δουλεύει στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Σου θυμίζει κάποια; Θέλεις να συνεχίσω;

Σόφη: Ποιοι νομίζεις ότι θα την αναγνωρίσουν; Ελάχιστοι. Είναι εντελώς άγνωστη στο ευρύ κοινό.

Κώστας: Οι φίλοι της; Οι συγγενείς τους που θα το διαβάσουν; Αν εξαιρέσεις ότι έχει αλλάξει το όνομά της, όλα τα άλλα συμπίπτουν...

Σόφη: (τον διακόπτει και του μιλά κοφτά) Αν δεν ήξερες; Αν δεν ήξερες τον Δενδράκη... την ιστορία που προηγήθηκε από αυτό το βιβλίο... το σκάνδαλο... όλα αυτά... Αν απλά σου άφηνα το χειρόγραφο μια μέρα στο γραφείο σου σε ένα κλειστό φάκελο με ένα σημείωμα που να λέει *διάβασέ το και πες μου τη γνώμη σου και τίποτα άλλο;*

Κώστας: Θα αναγνώριζα το ύφος του. Αυτές οι μεγάλες προτάσεις χωρίς ανάσα. *Παύση.* Σαν να τον λαχανιάζει η ίδια η ζωή.

Σόφη: (χαμογελά κάπως νευριασμένα) Δεν αμφέβαλλα ότι ξέρεις καλά όλους τους συγγραφείς της σύγχρονης πεζογραφίας. Ακριβώς για αυτό το λόγο μου έκανες τόση εντύπωση στην συνέντευξη και σε προσέλαβα.

Κώστας: (κολακευμένος) Χαίρομαι που δεν σε απογοήτευσα.

Σόφη: Αλλά δεν μου απαντάς στο σημαντικό. Είναι λογοτεχνία; Είναι καλή

λογοτεχνία;

Κώστας: Το αποφεύγω.

Σόφη: Εντέχνως;

Κώστας: Πάντα εντέχνως.

(Κοιτάζονται έντονα).

Σόφη: Δεν μπορώ να το καθυστερήσω άλλο. Με πήρε το πρωί τηλέφωνο.

Κώστας: Και τι είπε;

Σόφη: (ξεφυσά) Έχουμε μια μέρα να αποφασίσουμε. Αλλιώς θα το δώσει σε άλλον εκδότη. Μου είπε ότι αυτούς τους μήνες τελείωσε ένα ακόμα βιβλίο. Για αυτό θέλει αυτό εδώ (πιάνει το χειρόγραφο που είναι στο γραφείο στα χέρια της) να κυκλοφορήσει το πολύ μέχρι το καλοκαίρι. Για να πάρει μετά το δρόμο του και το άλλο για τα ράφια των βιβλιοπωλείων μέχρι τα Χριστούγεννα.

Κώστας: (Σκέφτεται) Σου ασκεί πίεση για να γίνει το δικό του. Δεν νομίζω να έχει βρει κάποιον άλλον εκδότη. Δεν θα το αποφασίσει κανείς εύκολα ύστερα από όσα συνέβησαν...

Σόφη: Εγώ ακριβώς για αυτό το λόγο πιστεύω ότι θα γίνει ευπώλητο.

Κώστας: (περιπαικτικά) Το βλέπεις ήδη να φιγουράρει πρώτο πρώτο στις λίστες;

Σόφη: Δεν θα το αφήσουμε στην τύχη του. Θα το σπρώξουμε. Θα οργανώσουμε μια καλή προβολή του. Βιβλιοπαρουσιάσεις σε όλη την Ελλάδα. Φίλοι δημοσιογράφοι θα γράψουν ένα κεντρικό δισέλιδο σε Κυριακάτικα ένθετα.

Κώστας: Ξέρω πόσο το θες αλλά δεν αρκεί ένας κούκος για να κλείσει με θετικό πρόσημο η χρονιά.

Σόφη: Μίλησες με το λογιστήριο;

Κώστας: Χθες.

Σόφη: Δεν μου το είπες.

Κώστας: Δεν πρόλαβα.

Σόφη: Έπρεπε αμέσως να με ενημερώσεις. Καθυστέρησες (αγχωμένη). Χάνουμε χρόνο με κουβέντες και τρέχουν οι εκκρεμότητες. Ήρθαν τα συγκεντρωτικά στοιχεία;

Κώστας: Ήρθαν κάποια μεμονωμένα. Αύριο θα μας τα σταλούν αλλά δεν περιμένω πια καμιά δραματική βελτίωση. Όπως ξέρεις, τα νούμερα τους τελευταίους μήνες είναι πεσμένα.

Σόφη: Για αυτό χρειαζόμαστε μια επιτυχία.

Κώστας: Φοβάμαι ότι αυτή η ιστορία δεν θα μας βγει σε καλό. Αν αποφασίσει η αδελφή του να μας πάει στα δικαστήρια;

Σόφη: Δεν θα το κάνει... Δεν έχει ανάγκη τα χρήματα...

Κώστας: Εδώ διακυβεύεται κάτι παραπάνω· η ίδια της η αξιοπρέπεια.

Σόφη: Την ξέρω. Αγαπάει παθολογικά τον αδελφό της. Μπορεί να του συγχωρέσει τα πάντα. Δεν θα θελήσει να τον καταστρέψει.

Κώστας: Αλλά μπορεί να στραφεί ενάντια σε σένα και στον εκδοτικό οίκο. Ήξερες ή τουλάχιστον υποφιαζόσουν πόσο θα την πλήγωνε η έκδοση αυτού του βιβλίου αλλά και προχώρησες στην έκδοσή του χωρίς να νοιαστείς.

Σιωπή

Σόφη: Αν χρειαστεί, θα το λύσουμε διαφορετικά.

Κώστας: Τι σκέφτεσαι;

Σόφη: Μην ανησυχείς δεν θα φτάσουμε ποτέ στα δικαστήρια.

Σιωπή

Κώστας: Θα την απειλήσετε;

Σόφη: (γελάει) Με έχεις ικανή;

Πάυση

Κώστας: Όχι.

Σόφη: Δίστασες για λίγο. Το σκέφτηκες. Εμείς οι πλούσιοι αστοί ήμασταν βαθιά διεφθαρμένοι. Αυτό δεν σκέφτηκες;

Κώστας: Σκεφτόμουν πως θα αντιμετωπίσεις όλο αυτό...

Σόφη: Με τον απλούστερο τρόπο.

Κώστας: Βοήθησέ με.

Σόφη: Αν το ζήτημα πραγματικά ανακύψει, θα της δώσουμε ένα ποσό... περίπου τα μισά χρήματα από όσα ζητήσει...και το ζήτημα θα λήξει εκεί.

Κώστας: Και γιατί να δεχτεί με τα μισά;

Σόφη: Γιατί θα τα πάρει άμεσα. Μια δίκη θα της κοστίσει πιο ακριβά σε χρόνο, σε χρήματα και σε προσωπική έκθεση. Αυτό θα της πουν και οι δικηγόροί της. Με την άμεση καταβολή ενός ποσού δεν θα χρειαστεί να υποστεί όλη αυτή την ταλαιπωρία. Μίλησα χθες με το δικηγόρο μας. Δεν θα το άφηνα έτσι στην τύχη.

Κώστας: Και ελπίζεις έτσι να αποφύγεις το σκάνδαλο;

Σόφη: Το ζήτημα θα λυθεί με τον πιο πρακτικό τρόπο. Και άλλωστε τα σκάνδαλα ποτέ δεν έβλαψαν τις πωλήσεις.

Κώστας: Όμως το βιβλίο θα μείνει.

Σόφη: (με πίστη) Είναι καλή λογοτεχνία.

Κώστας: Αλλά αυτή η ιστορία θα την κυνηγά. Όποιος τη γνωρίζει, αμέσως θα τη συνδέει με την περιγραφή της ερωτευμένης αδελφής του συγγραφέα στο βιβλίο. Θα είναι το πρώτο πράγμα που θα σκέφτεται.

Σόφη: Και τι να κάνουμε; Για όλους μας σκέφτονται πολλοί διάφορα και τα περισσότερα δεν είναι ιδιαιτέρως ιολακευτικά.

Κώστας: Αλλά για εκείνη θα είναι ένα μόνιμο πρόβλημα.

Σόφη: Τα χρήματα θα το απαλύνουν.

Κώστας: Δεν θα το λύσουν.

Σόφη: (κυνικά) Τα χρήματα δεν λύνουν όλα τα προβλήματα αλλά τα κάνουν λιγότερο δυσάρεστα.

Κώστας: Αν αρνηθεί;

Σόφη: (με διάθεση φλερτ) Εγώ λέω να βάλουμε ένα στοίχημα. Τι λες;

Κώστας: Γιατί όχι;

Σόφη: Δεν ρωτάς τι είδους στοίχημα;

Κώστας: Μπορώ να προτείνω εγώ ο,τι θέλω;

Σόφη: Είμαι σίγουρη ότι έχεις πολλές ιδέες.

Κώστας: Εδώ και πολλή ώρα το έχω κάνει εικόνα στο μυαλό μου.

(τη πλησιάζει)

Σόφη: Είμαστε στο γραφείο...

Κώστας: Θα είμαι πολύ διακριτικός.

(την αγγίζει)

Σόφη: Συνέχεια κάποιος μπαίνει χωρίς να χτυπήσει... (Αλλάζει διάθεση και εκείνος απομακρύνεται) Χρειάζομαι ένα τσάι. Έχω πολλά ακόμα πράγματα να κάνω και αυτή η ημικρανία δεν φεύγει από το πρωί...

Κώστας: Θα φέρω ζεστό νερό.

Σόφη: Και πες στο λογιστή να ετοιμάσει σήμερα τα συγκεντρωτικά. Να προλάβω να τα κοιτάξω και εγώ πριν φύγω.

Κώστας: Θα τον πάρω από το γραφείο μου να σου τα φέρει.

(Μετά από λίγο ο Κώστας επιστρέφει δυο μεγάλους φακέλους και μια κανάτα με ζεστό νερό).

Σόφη: (ετοιμάζει το τσάι) Σε ευχαριστώ πολύ. Ο,τι χρειαζόμουν. Αυτά τα μικρά πράσινα φυλλαράκια είναι θαυματοурγά... Μερικές φορές νομίζω ότι αυτά με κρατούν ζωντανή... Τα έφερε ο πατέρας μου ειδική παραγγελία από την Ιαπωνία.

Κώστας: Γιατί δεν παίρνεις τηλέφωνο να ρωτήσεις;

Σόφη: (αφηρημένα) Ποιον;

Κώστας: Τους άλλους εκδότες;

Σόφη: Μην γίνεσαι αφελής.

Κώστας: Δεν πρέπει να μάθεις αν σου λέει την αλήθεια;

Σόφη: Δεν συνηθίζονται στο συνάφι μας τέτοιες συζητήσεις.

Κώστας: Αν λέει την ίδια ιστορία και σε άλλους; Αν παίζει ένα παιχνίδι, για να καταφέρει το στόχο του;

Σόφη: Δεν θα έφτανε ως εκεί.

Κώστας: Αλλά μόνο αν ρωτήσεις δεξιά και αριστερά θα σιγουρευτείς.

Σόφη: Δεν υπάρχει πως το λες – μπέσα - σε αυτό το χώρο. Δεν έχεις συμμάχους. Ο καθένας είναι μόνος του.

Κώστας: Αν αποκαλυφθεί ότι σας εκβιάζει και σαν τιμωρία αποφασίσετε όλοι μαζί να μην του το εκδώσετε;

Σόφη: Ακόμα και να συμφωνούσαμε κάτι τέτοιο, δεν μπορούμε να βγούμε να πούμε ότι αποφασίσαμε σύσσωμοι να μην εκδώσουμε το βιβλίο γιατί ο συγγραφέας μας έπαιξε ένα ανέντιμο παιχνίδι. Θα φανεί εντελώς διαφορετική η πρόθεσή μας στους απέξω.

Κώστας: (Το σκέφτεται). Θα πουν πως φοβηθήκατε τις αντιδράσεις... Άρα θα μιλήσουν για λογοκρισία... Και αυτός το ξέρει... Σου έχει στήσει παγίδα.

Σόφη: Το άφησε να εννοηθεί... Αν αρνηθώ να του το εκδώσω, θα το χρησιμοποιήσει...

Κώστας: Εναντίον σου;

Σόφη: Θα είναι βούτυρο στο ψωμί του. Φαντάζομαι ήδη το τίτλο σε ένθετο κυριακάτικης εφημερίδας: «Ένα βήμα πίσω για τον ιστορικό εκδοτικό τίτλο *Ανεμώνη*». Και θα ξεκινά «εκεί που ξεκίνησαν όλα τα λογοτεχνικά κινήματα του προηγούμενου αιώνα, κάτι έχει αλλάξει. Όπως όλοι οι ιστορικοί οίκοι με τα χρόνια γίνονται συντηρητικοί. Φοβούνται τις αλλαγές. Ανησυχούν μήπως απογοητεύσουν το κοινό τους... Αλλά έτσι αποτυγχάνουν να πιάσουν το παλμό του παρόντος». Και η κατακλείδα θα είναι ακόμα χειρότερη «*Η κόρη που ανέλαβε τον οίκο φαίνεται τελικά ότι δεν είναι σε θέση να αφουγκραστεί την νέα εποχή και να διασφαλίσει τη*

συνέχειά του».

Κώστας: Ειδικότερα δεκάδες τίτλους εξαιρετικά πρωτοποριακών και τολμηρών συγγραφέων κάθε χρονιά. Δεν θα το χάψει κανείς.

Παύση

Σόφη: Αλλά ο πατέρας θα το διαβάσει. Δεν έχει χάσει ούτε μια φορά τα τελευταία πενήντα χρόνια τα πολιτιστικά άρθρα στα κυριακάτικα φύλλα. Ζει για αυτά.

Κώστας: Θα του εξηγήσεις.

Σόφη: Πως προτείνεις να του εξηγήσω μια φράση τύπου: «*Η κόρη του εκδότη που έφτασε ως τη φυλακή για να υπερασπιστεί την ελευθερία της τέχνης, που δεν δέχτηκε να αλλάξει ούτε μια φράση με άνωθεν διαταγή την περίοδο της δικτατορίας, περνά στην αντίπερα όχθη του συντηρητισμού*».

Κώστας: Χτύπημα κάτω από τη μέση. *Παύση* Θα το φτάσει ως εκεί;

Σόφη: Φοβάται για τη φήμη και την καριέρα του. Έχει πολλούς φίλους κριτικούς λογοτεχνίας. Κάποιος θα δεχτεί να μας χτυπήσει.

Κώστας: Ένας γνήσιος καλλιτέχνης που τον μάχονται κάποιοι συντηρητικοί...

Σόφη: Ένας υπερασπιστής της ελευθερίας της τέχνης.

Κώστας: (σιεφτικός) Δεν ποντάρει με κακό χαρτί. Όποιοι συγγραφείς αυτομυθοπλασίας συνάντησαν αντιδράσεις ανά τον κόσμο, είχαν στο πλευρό τους όλη την λογοτεχνική κοινότητα της χώρας τους.

Σόφη: Μπορώ να φανταστώ ήδη ποιοι θα προστρέξουν στο πλευρό του (τονίζει) και με ποια κίνητρα. Θα συμβάλει στη δική τους προβολή δίπλα στο συγγραφέα με τη διεθνή φήμη.

Κώστας: Και δεν είναι λίγα αυτά τα βιβλία. Παράγονται με αυξανόμενους ρυθμούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Όλοι μιλούν για μια νέα λογοτεχνική τάση.

Σόφη: (περιπαικτικά) Έχω και αυτή τη χαρά να συνομιλώ με την ζωντανή εγκυκλοπαίδεια της σύγχρονης θεωρίας της λογοτεχνίας.

Κώστας: Τη λένε την τέχνη της γνήσιας εξομολόγησης αλλά πολλοί το κάνουν απλά για τη γρήγορη και εύκολη δημοσιότητα.

Σόφη: (πάνω από τα χαρτιά της) Ένα σκάνδαλο αυξάνει θεαματικά τις πωλήσεις, το είπαμε.

Κώστας: Ειδικά αν συμβεί πριν το καλοκαίρι, την καλύτερη εποχή για την αγορά του βιβλίου.

Σόφη: Θα το έλαβε και αυτό υπόψιν. Όλα τα σκέφτεται.

Κώστας: Εσένα γιατί σε πιέζει τόσο; Επιλογή σου είναι να το βγάλεις ή να μην το βγάλεις. Δεν μπορεί να σε εξαναγκάσει.

Σιωπή.

Σόφη: Εξαιτίας εκείνου του email που του έστειλα...

Κώστας: Τι του έγραφες;

Σόφη: Πόσο θέλω να εκδίδουμε εμείς τα βιβλία του στην Ελλάδα από εδώ και στο εξής. Του έκανα και μια προσφορά. Ήταν αρκετά ανταγωνιστική.

Κώστας: Και ποιο είναι το πρόβλημα;

Σόφη: Του το έστειλα στην αρχή του φθινοπώρου. Εκείνος αμέσως συμφώνησε. Μου προξένησε έκπληξη.

Κώστας: Του το πρότεινες πριν πάρει διαστάσεις το σκάνδαλο; Αλλά εκείνος ήξερε τι θα ακολουθήσει...

Σόφη: Χρειαζόμαστε ένα δυνατό όνομα. Είχαμε ένα κενό στον ανοιξιάτικο κατάλογο. Που να φανταστώ αυτό που θα επακολουθούσε;

Κώστας: Και το ένστιχό σου;

Παύση

Σόφη: Χτύπημα κάτω από τη μέση. Αλλά δεν είναι ώρα για πειράγματα. Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν αντιλαμβάνεσαι τη διαφορά και αν μπορώ να εμπιστευτώ την κρίση σου.

(Κοιτάζονται)

Κώστας: Απλά τονίζω ότι είναι κάποιος που δεν έχει δείξει και τις καλύτερες προθέσεις.

Σόφη: Μια επαγγελματική συμφωνία είναι. Ο καθένας κοιτά πρωταρχικά το συμφέρον του.

Κώστας: Αυτός σίγουρα ξέρει να προωθεί τα δικά του. Εσύ τι κερδίζεις;

Σόφη: Ένα συγγραφέα με διεθνή φήμη. Τον ήθελα πάντα...

Κώστας: Συλλέγεις τους συγγραφείς σου σαν πολύχρωμες πεταλούδες;

Σόφη: Προτιμώ να τους σιέφτομαι σαν κουκούλια.

Κώστας: Τυλιγμένα σε λεπτά νήματα μεταξιού;

Σόφη: Κρύβουν έτσι ένα μικρό μυστήριο.

Κώστας: (γελά κυνικά και μετά σοβαρεύει) Όμως αυτός όλα τα αποκαλύπτει. Όλων των ειδών τα μυστήρια και όλα τα μυστικά της ανθρώπινης φύσης, της οικογένειάς του, του κρεβατιού του. Όλα στη φόρα.

Σόφη: Εικάζεις...Δεν ξέρουμε πόσα από όσα γράφει είναι αλήθεια και πόσα είναι επινόηση.

Κώστας: Τότε γιατί αυτοκτόνησε η γυναίκα του;

(Ηχος κινητού)

Σόφη: Δεν θα το σηκώσεις;

Κώστας: Αργότερα.

Σόφη: Εκείνη είναι;

Κώστας: (Γνέφει).

Σόφη: Άσε με να μαντέψω...Παίρνει για να ρωτήσει τι να σου φτιάξει για φαγητό την Κυριακή;

Κώστας: Κάθε φορά το κάνεις θέμα.

Σόφη: Η μικρή σας ιεροτελεστία.

Κώστας: Μόνο εμένα έχει. Μάνα μου είναι.

Σόφη: Θα πάτε πρωί πρωί στην Εκκλησία; Ειλικρινά δεν σε καταλαβαίνω.

Συμβιβάζεις πράγματα τόσο αντιθετικά. Από τη μια φέρελπισ πρωτοποριακός λογοτέχνης και από την άλλη ένας τυπολάτρης χριστιανός.

Κώστας: Είναι πολλές οι ταυτότητές μου. (σοβαρεύει) Πηγαίνει στην Εκκλησία κυρίως για να δει τις φίλες της. Τη συνοδεύω γιατί δεν την κρατάν καλά τα πόδια της.

Σόφη: Το γεγονός είναι ένα: περνάς τις Κυριακές σου στην Εκκλησία. *Παύση* Ξέρεις νομίζω ότι σε επηρεάζει βαθιά. Επιμένεις τόσο σε αυτή την ιστορία να μην εκδοθεί και δεν καταλαβαίνω το λόγο. Σκέφτομαι μήπως τελικά μέσα σου πιστεύεις ότι αυτό που έκανε ήταν μια αμαρτία.

Κώστας: Δεν είμαι άνθρωπος της θρησκείας και το ξέρεις. Αλλά δεν παύει να έχει φύγει από τη ζωή ένας άνθρωπος (τονίζει) εξαιτίας του.

Σόφη: Είναι ηθικός οπότε ο λόγος. Αλλά δεν μπορεί να τον κατηγορήσει κανείς ευθέως για το θάνατό της.

Κώστας: Δεν είπα ότι εκείνος της έδωσε τα χάπια.

Σόφη: Θα σου θυμίσει ότι όταν τα πήρε, εκείνος δεν ήταν καν κοντά. Έλειπε στο νησί.

Κώστας: Το νησί! Δεν υπάρχει συνέντευξή του που να μην αναφέρεται στο σπίτι του εκεί. Έχεις πάει ποτέ;

Σόφη: Πολύ παλιά. Την πρώτη φορά που γύρισαν από το Παρίσι, έκαναν μια μεγάλη γιορτή.

Κώστας: Τότε την γνώρισες;

Σόφη: Ναι. Κανείς μας δεν καταλάβαινε γιατί την επέλεξε από τόσες που τον κυνηγούσαν.

Κώστας: Δεν ήταν όμορφη;

Σόφη: Ήταν. Πολύ.

Κώστας: Αλλά;

Σόφη: Αλλά δεν μιλάγε. Ήταν σαν σπουργιτάκι. Κούρνιαζε δίπλα του και τον άκουγε να μιλά. Έκθαμβη. Σαν να άκουγε ένα διάσημο μουσικό να παίζει σε ένα όργανο ένα κομμάτι με αριστουργηματικό τρόπο και έπρεπε να μείνει αμίλητη για μη χάσει καμιά νότα. *Παύση.* Όλοι τον θαυμάζαμε αλλά εκείνη τον

είχε σαν θεό. *Παύση.* Κρίμα που δεν τον έχεις γνωρίσει. Είναι φαινόμενο...

Κώστας: Δεν ξέρω αν πραγματικά θα ήθελα.

Σόφη: Μιλά σαν να γράφει. Δεν βρίσκεις ούτε ένα συντακτικό ή εκφραστικό λάθος. Βέβαια ο λόγος του δεν έχει και καμιά προφορική αλλαγή αλλά και δεν χροιάζει και παραμικρή επιμέλεια. Για αυτό και είναι τόσο παραγωγικός. Γράφει σχεδόν ένα βιβλίο κάθε χρόνο.

Κώστας: Όλοι το λένε ότι είναι γεννημένος συγγραφέας.

Σόφη: Εκείνη τον θαύμαζε τόσο. Καθόταν πάντα δίπλα του και όταν ξεμάκρυνε για λίγο για να μιλήσει σε κάποιον, τον ακολουθούσε με το βλέμμα της και με ένα νεύμα έτρεχε κοντά του. Και πάντα περίμενε να τελειώσει η παράγραφος, η σελίδα, το κεφάλαιο όποια -τέλος πάντων -έκταση είχε κάθε φορά αυτό που είχε στο μυαλό του για να του πει μια κουβέντα. Τον έτρεμε. Ήξερε πόσο θύμωνε αν κάποιος τον διέκοπτε πριν ολοκληρώσει αυτό που έλεγε.

Κώστας: Και τι έλεγε; Εκείνη περισσότερο με ενδιαφέρει. Όταν του μιλούσε, τι του έλεγε;

Σόφη: Τίποτα. *Παύση.* Τίποτα ουσιαστικό δηλαδή... ότι κάποιος θέλει να του μιλήσει ιδιωτικά... ότι πρέπει να φύγουν... Τον φρόντιζε αθόρυβα και ευλαβικά. Αναλάμβανε εκείνη όλα τα πρακτικά θέματα που τον κούραζαν απίστευτα. Ήταν γραμματέας και οικονόμος του εκτός από ερωμένη.

Κώστας: Το όνειρο κάθε άνδρα δηλαδή.

Σόφη: Το όνειρο κάθε αδύναμου άνδρα.

Κώστας: (πονηρά) Πάντως από τις φωτογραφίες της φαινόταν ότι είχε προσόντα με πολύ μεγάλα προσόντα για τη θέση.

Σόφη: Στο Λονδίνο στο μεταπτυχιακό δεν σου έμαθαν ότι πρέπει να μιλάς για αυτά τα πράγματα κάπως πιο κομψά; Τουλάχιστον η μόρφωση σου δεν σε άλλαξε κάπως.

Κώστας: Πως φαντάζεσαι τη μοίρα μου; Χωρίς το μεταπτυχιακό μου;

Σόφη: Θα περιοριζόσουν σε μια καριέρα στην εκπαίδευση. Φιλολόγος σε δημόσιο σχολείο.

Κώστας: Δεν θα ήταν και τόσο φρικτό.

Σόφη: Θα είχες χάσει όλο αυτό... (δείχνει το χώρο). Αυτή την αύρα που έχουν αφήσει πίσω τους όλοι οι συγγραφείς που θαυμάζεις. Τους γνώρισα όλους σαν παιδί. Κάθονταν και περίμεναν τον πατέρα μου έξω στο σαλονάκι της υποδοχής. Τους έβαζε επίτηδες να τον περιμένουν πολλή ώρα. Έλεγε ότι τα κίνητρά του είναι εντελώς αθώα. Το έβρισκε ως μια θαυμάσια ευκαιρία να ανταλλάξουν ιδέες και ίσως ακόμα και να σιεφτούν νέα λογοτεχνικά ρεύματα... Αλλά στην πραγματικότητα ήθελε να εντείνει την αγωνία τους... να ανησυχήσουν αν τελικά θα τους εκδώσει το βιβλίο... να τους κάνει λίγο πιο τρωτούς στην διαπραγμάτευση... έτοιμους να δεχτούν ότι τους προσφέρει... (χαμογελά τρυφερά) Ήταν δαιμόνιος σε θέματα δουλειάς.

Κώστας: Δεν θα ήταν τόσο άσχημη και αυτή η επιλογή ζωής. Σκέψου, θα δούλευα πενήνήμερο με τετράωρη εργασία και θα είχα τρεις μήνες διακοπές κάθε χρόνο.

Σόφη: (αυστηρά) Δουλεύεις πολλές ώρες αλλά όχι παραπάνω από μένα. Και μαθαίνεις. Κάθε μέρα κάτι καινούργιο μαθαίνεις. Όλο αυτό είναι πολύτιμη εμπειρία... Θα πρέπει να το εκτιμάς... Δεν είναι κάτι προσιτό στον καθένα. Έφτασες ως εδώ... Δεν ξέρω πως... Αλλά έφτασες...

Παύση

Κώστας: Δεν το σικέψτεσαι ποτέ; Να είχες φύγει;

Σόφη: Ο πατέρας με χρειαζόταν εδώ.

(Κοιτάζονται)

Κώστας: Είχες προσπαθήσει ποτέ να της μιλήσεις κατ'ιδίαν;

Σόφη: Κανείς δεν θυμάμαι να της μιλούσε. Ήταν το ενοχλητικό κατοικίδιο του ιδιοκτήτη του σπιτιού που σε φιλοξενεί. Το χαϊδεύεις μόλις μπαίνεις στο σπίτι και μετά προσποιείσαι ότι δεν είναι εκεί.

Κώστας: Πόσα χρόνια έζησαν μαζί;

Σόφη: Πολλά. Κανείς δεν το περίμενε.

Κώστας: Που τον άντεξε;

Σόφη: Που δεν την αντικατέστησε.

Κώστας: Υπήρχαν και άλλες υποψήφιες για μια τέτοια θέση;

Σόφη: Πολλές.

Κώστας: Και της έμεινε πιστός;

Σόφη: (γελάει τρυφερά) Μερικές φορές έχεις μια αθωότητα σχεδόν παιδική... Πάύση. Ούτε ξέρω με πόσες κοιμόταν παράλληλα.

Κώστας: Και εκείνη το ήξερε;

Σόφη: Δεν νομίζω εκείνος να το έκρυψε ποτέ από κανέναν.

Κώστας: Και το ανέχτηκε;

Σόφη: Ήταν μέρος του πακέτου που αγόρασε. Ήξερε σε τι περιπέτεια έμπαινε όταν συνδέθηκε μαζί του. Πλήρωσε απλά το τίμημα για να μπει...

Κώστας: (συμπληρώνει) Στον κόσμο του.

Σόφη: Στον κόσμο μας. Έναν κόσμο ξένο γι' αυτή.

Κώστας: Μου φάνηκε ξεχωριστή.

Σόφη: (διακόπτει) Γιατί; Επειδή αυτοκτόνησε;

Κώστας: Επειδή έγραφε και εκείνη λογοτεχνία.

Σόφη: Όλες γράφουν. Για αυτό συνήθως είναι μαζί τους γιατί θέλουν να γράψουν ή γράφουν και πιστεύουν ότι με αυτό τον τρόπο θα γράφουν καλύτερα. Θα τους μεταλαμπαδευτεί το ταλέντο... το φως... δεν ξέρω τι... Με την στενή επαφή... με την εγγύτητα... με κάποιον διάσημο συγγραφέα... με κάποιον ταλαντούχο...

Κώστας: Έχεις γνωρίσει και άλλες;

Σόφη: Του είδους της; Πολλές.

Κώστας: Πάντως εκείνος έλεγε ότι έγραφε καλά.

Σόφη: Πότε; Στις συνεντεύξεις που έδωσε μετά; Στον επικήδειο των πέντε λεπτών που δήλωσε πόσο την αγάπησε. Τι περίμενες να πει;

Κώστας: Στο βιβλίο του έγραφε πως ήταν ταλαντούχα...πως θα τα κατάφερνε ... αν είχε λίγη πίστη στον εαυτό της. Μου είχε κάνει τότε μεγάλη εντύπωση.

Σόφη: Επειδή εκείνος παραδεχόταν ότι κάποιος άλλος είχε ταλέντο;

Κώστας: Που παραδεχόταν τόσο ανοιχτά ότι την κατέστρεψε.

Σόφη: Σαν συγγραφέα; Δεν έχω διαβάσει κάτι δικό της αλλά δεν μου έδωσε ποτέ την εντύπωση ότι είχε ιδιαίτερο ταλέντο.

Κώστας: Σαν άνθρωπο.

Παύση.

Σόφη: (κουρασμένη) Είχα χρόνια να τους συναναστραφώ. Λένε ότι τα τελευταία χρόνια εκείνη άλλαζε πολύ.

Κώστας: Μετά τις αποβολές;

Σόφη: (γνέφει)

Κώστας: Αυτά τα σημεία στο βιβλίο του πόσο με κλόνισαν. Τόσες λεπτομέρειες... Έγραφε ότι δεν της μιλούσε μετά από κάθε αποβολή. Του ζήτηγε να τη χαϊδέψει χωρίς να αρθρώνει τις λέξεις... μόνο με τα μάτια..σαν το λαβωμένο ζώο που κοιτά στα μάτια τον αγαπημένο του ιδιοκτήτη για να πάρει δύναμη και να αντέξει τον πόνο... Αλλά εκείνος ούτε που την πλησίαζε. Έμενε στο διπλανό δωμάτιο όσο το δυνατόν πιο μακριά της. Έβλεπε μόνο ένα πληγωμένο ζώο που του ζήτηγε να χαϊδέψει τη γεμάτη τρίχες και αίμα φρέσκια πληγή και δεν το άντεχε.

Σόφη: Ήταν πάντοτε τόσο αδύναμος ψυχικά. Τόσο αλαζόνας απέξω και τόσο μικρός... ασήμαντος από μέσα.

Κώστας: Και συνέχιζε... όταν εκείνη ένωθε λίγο καλύτερα, ξάπλωνε δίπλα της και της περιέγραφε τι της είχαν κάνει όσο ήταν ναρκωμένη. Της έλεγε ότι το έκανε για να ξέρει τι είχε συμβεί στο κορμί της για να μην υπάρχουν μυστικά αναμεσά τους αλλά στην πραγματικότητα δεν ήξερε γιατί της έλεγε κάτι τόσο σκληρό.

Σόφη: Γιατί δεν άντεχε να μη μοιραστεί αυτές του τις σκέψεις. Κάθε εμπειρία του την μετέφερε στο χαρτί για να την αντέξει. Και κάπου μέσα του περίμενε ότι εκείνη θα τον επαινούσε γιατί είχε βρει τις λέξεις να περιγράψει τέτοιες στιγμές.

Κώστας: Της έλεγε πως κάθε φορά... μετά και από τις τρεις επεμβάσεις... εκείνος ζητούσε να δει τα έμβρυα για να φανταστεί πως θα μπορούσαν να είναι

οι απόγονοί του.

Σόφη: Φρίκη...Δεν θυμόμουν αυτό το σημείο.

Κώστας: Για να είμαι δίκαιος μίλαγε τότε και για το δικό του πόνο. Ξεγύμνωσε και τον δικό του εαυτό στο κοινό.

Σόφη: Είδες; Είναι πραγματικός καλλιτέχνης. Έχει ανάγκη να μιλήσει ειλικρινά για ό,τι τον σηματοδεύει.

Κώστας: Γράφει ότι τον τρόμαζε γιατί δεν ήταν ο εαυτός της... Ο εαυτός που μέχρι τότε ήξερε.

Σόφη: Προφανώς θα σταμάτησε να τον υπηρετεί.

Κώστας: Την πρώτη και τη δεύτερη φορά συνήλθε ανέλπιστα γρήγορα και για κείνον και για τους γιατρούς. Μετά από λίγες μέρες σηκωνόταν και άρχιζε τις ασχολίες της.

Σόφη: Το αίσθημα της επιβίωσης. Ήξερε ότι εκείνος δεν είχε το ψυχικό απόθεμα να την κουράρει.

Κώστας: Επέμενε όμως να προσπαθεί. Την τελευταία φορά της αφαίρεσαν όλα τα όργανα.

Σόφη: Δεν θα έπρεπε να επιμένει... Βασάνισε τον εαυτό της χωρίς λόγο.

Κώστας: Εκείνος την περιέγραφε σαν άλογο κούρσας που πέφτει, ξανασηκώνεται και με την ίδια ορμή συνεχίζει... Εκτός αν σπάσει το πόδι και είναι πια χαμένο...

Σόφη: Τόσο γραφυρά μιλάει πάντα.

Κώστας: Φαντάσου την όταν το διάβασε. Για κείνον η νέα της φύση ήταν ένα άλογο πληγωμένο και άχρηστο στον ιδιοκτήτη. Μια θλίψη για όλους που πλέον ξέρουν ποια είναι η καλύτερη λύση. Το μόνο που απομένει είναι κάποιος που τολμά να βάλει τέλος στο μαρτύριό του.

Σόφη: Εικάζεις ότι εκείνη τα σιέφτηκε όλα αυτά πριν αποφασίσει να...

Κώστας: Εκείνος έβαλε τα φυσίγγια και της είπε χαμηλόφωνα στο αυτί *πάτα τη σκανδάλη*.

Σόφη: Τώρα μιλά η φαντασία σου... Έχεις φτιάξει σικηνή ολόκληρη με

διαλόγους και ατμόσφαιρα. Δεν πρέπει και εγώ να σε ακούω...

Κώστας: Δεν άντεχε να τη βλέπει να τριγυρνά έτσι τσακισμένη μετά την κούρσα να τον κερδίζει, να τον στηρίζει, να του κάνει ένα παιδί.

Σόφη: Δεν της πήρε εκείνος τη ζωή...

Κώστας: Δεν είχε την τόλμη. *Παύση.* Ήθελε να την εγκαταλείψει αλλά φοβόταν την γνώμη των άλλων.

Σόφη: Υποθέτεις και πάλι. Έγραψε ένα βιβλίο που γράφει για μια-μεταξύ άλλων- επώδυνη περίοδο της ζωής του και τίποτα άλλο.

Σιωπή

Κώστας: Και αν είναι κάτι παραπάνω; Αν έχει βρει αυτή τη μέθοδο για να απομακρύνει όποιον είναι ανεπιθύμητος πια στη ζωή του χωρίς να χρειάζεται να τον αντιμετωπίσει... Βλέπεις σε αυτό εδώ το επαναλαμβάνει.. Η μέθοδος είναι πια δοκιμασμένη και άκρως αποτελεσματική...

Σόφη: Τα αίτια μιας αυτοκτονίας είναι πάντα πιο βαθιά...

Κώστας: Να σου θυμίσω ότι το βιβλίο του βρέθηκε στο κομοδίνο της δίπλα της. Και ήταν εντελώς φθαρμένο. Θα πρέπει να το διάβαζε κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί. Οι περισσότερες σελίδες που αναφερόταν σε εκείνη ήταν τσακισμένες στην άκρη.

Σόφη: Μισεί τις τσακισμένες σελίδες. Ίσως για αυτό το έκανε. Πάντα έλεγε ότι με αυτό τον τρόπο οι αναγνώστες πληγώνουν τα βιβλία.

Κώστας: (συμπληρώνει) Ίσως κάθε τσακισμένη σελίδα ήταν ο τρόπος της να πει ότι ήταν μια σαΐτα που την πέτυχε.

Σόφη: Το ήξερα ότι θα αυτό θα έλεγες. Έχεις αδυναμία στις μεταφορές.

Κώστας: Στις κακές μεταφορές;

Σόφη: Μη μου βάζεις λέξεις στο στόμα.

Κώστας: Ξεφεύγεις.

Σόφη και Κώστας (μαζί): Εντέχνως. (χαμογελούν) Πάντα εντέχνως.

Παύση

Κώστας: Αλλά δεν σε πείθω.

Σόφη: Δεν μου είναι συμπαθής αλλά εμάς δεν αφορά αυτή η υπόθεση. Οτιδήποτε έγινε ή δεν έγινε. Όλη η ιστορία ανήκει πια παρελθόν.

Κώστας: (παίρνει στα χέρια το βιβλίο) Καλύτερα τότε να σου διαβάσω ένα μικρό απόσπασμα από το καινούργιο του βιβλίο. Αυτό που σκοπεύεις να εκδώσεις.

Σόφη: (εικνευρισμένη) Δεν χρειάζεται. Το έχω ήδη διαβάσει. Σε παρακαλώ... Χάνουμε χρόνο με όλες αυτές τις συζητήσεις. Δεν έχουμε αυτή την πολυτέλεια. Πρέπει να κοιτάξω σήμερα όλα αυτά τα συγκεντρωτικά στοιχεία από το λογιστήριο.

Κώστας: Λέω να ξεκινήσω από τα παιδικά τους χρόνια.

Σόφη: Έχω τόσα τηλεφωνήματα να κάνω. Μην επιμένεις άλλο. Είναι ανώφελο. Το αποφάσισα. Θα ειδοθεί. Θα μιλήσεις εσύ με το τυπογραφείο; Αν φύγει σήμερα, τότε θα μας στείλουν τα πρώτα δοκίμια;

Κώστας: Σελίδα 7. Είναι κλεισμένοι σε μια αποθήκη στο νησί και εξερευνούν ο ένας το σώμα του άλλου λαχανιασμένοι από τον πόθο και το φόβο μη τους δουν.

Σόφη: (τον προσέχει ξανά) Αναφέρει αποθήκη; Πάντα έλεγε ότι θέλει να γράψει ένα βιβλίο για αιμομικτικές σχέσεις μεταξύ αδελφών. Λάτρευε τον Κρέλερ και αγαπημένο του βιβλίο ήταν το «Σπίτι». Έλεγε ότι θα ήθελε να αρχίσει και αυτός ένα έργο με μια σκηνή με δυο αδέρφια που κάνουν έρωτα σε μια αποθήκη. Όλοι οι γνωστοί μας τον έχουν ακούσει να το λέει... Δεν τίθεται καν θέμα... Μη δίνεις άλλη σημασία...

Κώστας: Οι αναγνώστες δεν το ξέρουν.

Σόφη: Εκείνη θα καταλάβει.

Κώστας: Γιατί;

Σόφη: Γιατί η αδελφή του είναι μαθημένη να εκτιμά ένα λογοτεχνικό κλείσιμο ματιού.

Κώστας: Σελίδα 148. Γράφει ότι όσο ζούσε η γυναίκα του ένωθε προστατευμένος από την παρουσία της. Είχε δικαιολογία να απορρίπτει την αγάπη της για αυτόν... Οι αναμνήσεις των στιγμών λαγνείας στην νεότητά τους

πλέον τον αρρώστειαν ενώ εκείνη δεν μπορούσε να το ξεπεράσει...για αυτό και δεν βρέθηκε ποτέ με κανέναν και πάντα ελπίζει ότι θα ξανασυμβεί...

Σόφη: Το κάνει επίτηδες για να προκαλέσει... Για να κλείσει τα στόματα όσων θεωρούν ότι γράφει μόνο προσωπικές του εμπειρίες και χρησιμοποιεί την αδελφή του που είναι εξαιρετικά αξιοπρεπής και κανείς δεν θα φανταστεί ότι πραγματικά αναφέρεται σε αυτή και είναι αληθινά όσα λέει για τη σχέση τους. Μπορούμε να οργανώσουμε συνέντευξη τύπου που θα τα ξεκαθαρίζει όλα αυτά.

Παύση.

Κώστας: (αργά) Αν είναι αλήθεια; Σκέψου την. Αν διαβάσει το βιβλίο και ανακαλύψει αυτό που εκείνος δεν έχει αντέξει να της πει... πως η αγάπη της τον αηδιάζει; Το μυστικό τους που πάσχισε να κρύψει όλη της τη ζωή θα έχει αποκαλυφθεί και εκείνη θα έχει εκτεθεί στα μάτια όλων.

Σόφη: Η αλήθεια είναι εντελώς θολή εν προκειμένω όπως και τα κίνητρά του. Μόνο οι δυο τους ξέρουν τι πραγματικά έχει συμβεί. Δουλειά μας είναι μόνο να κρίνουμε αν είναι καλή λογοτεχνία. Και επιμένω. Είναι καλή λογοτεχνία. Πολύ καλή λογοτεχνία για να μείνει στο συρτάρι.

Κώστας: Λογοτεχνία λοιπόν με κάθε ρίσκο.

Σόφη: Μετά από χρόνια οι προσωπικές ιστορίες θα ξεχαστούν. Αλλά το βιβλίο θα μείνει.

Κώστας: Και αν έχω εγώ δίκιο και η αδελφή του δεν το αντέξει; Αν έχουμε το δεύτερο αθώο θύμα του υπέρ τέχνης;

Σόφη: Ακόμα και αν είναι αλήθεια, θα το αντέξει.

Κώστας: Πως είσαι τόσο σίγουρη;

Σόφη: Είναι απλό...Είναι μια από εμάς.

Μεγάλη παύση

Κώστας: Αλλά του δίνουμε ένα βήμα και μια άφεση αμαρτιών. Μπορεί να το κάνει ξανά και ξανά. Μπορεί να χρησιμοποιεί την τέχνη του για να πληγώνει...

Σόφη: Είναι πια αργά. Έχω δεσμευτεί απέναντί του. Δεν έχω καμιά δικαιολογία.

Κώστας: Επιλογή σου είναι. Μπορείς να πεις ότι έδωσες ένα βήμα σε ένα νέο συγγραφέα. Και αν σου επιτεθεί να πεις ότι επέλεξες έναν πρωτοεμφανιζόμενο αντί για έναν φτασμένο για να προωθήσεις τη σύγχρονη λογοτεχνία. Μια κίνηση εκδοτικής γενναιοδωρίας...Θα κλείσει πολλά στόματα μια τέτοια απόφαση...

Σόφη: Ωστε για αυτό επέμεινες τόσο... Έπρεπε να το φανταστώ... Έχεις κάποιον συγκεκριμένο στο μυαλό σου; Σωστά; Ένα πρωτοεμφανιζόμενο συγγραφέα... Πρέπει να στο αναγνωρίσω ότι ακάματα αναζητάς ένα ξεχωριστό κείμενο που θα σου πέσει στα χέρια διαβάζοντας τα εκατοντάδες χειρόγραφα που μας στέλνουν κάθε χρονιά. Εγώ πια απελπίζομαι με την κοινοτυπία στα περισσότερα και τα παρατάω στις πρώτες σελίδες.

Κώστας: Ο συγκεκριμένος είναι πραγματικά καλός. Το βιβλίο θα μπορούσε να κλείσει το κενό στον ανοιξιάτικο κατάλογο.

Σόφη: Όσο χαρισματικός και αν είναι δεν μπορεί να συγκριθεί με ένα διάσημο συγγραφέα... Δεν έχει δικό του κοινό. Και αυτή τη στιγμή χρειαζόμαστε μια επιτυχία για να κλείσει ο ισολογισμός του εξαμήνου αλλιώς θα βγει με αρνητικό πρόσημο.

Κώστας: Μπορεί και να έχει ανέλπιστα εκδοτική επιτυχία. Έχει ξανασυμβεί... Και αν δεν κάνω λάθος μετρά διαφορετικά στην πιάτσα όταν ένας εκδοτικός οίκος ανακαλύπτει ένα νέο ταλέντο.

Παύση.

Σόφη: Άσε με να το σκεφτώ. Αν είναι πραγματικά καλό... Θα δούμε...Θα ήταν ίσως μια εναλλακτική...

Κώστας: Θα αποφύγεις με αυτόν τον τρόπο και τις αποζημιώσεις.

Σόφη: (κυνικά) Μου αρέσει όταν με φροντίζεις...

Κώστας: Στο έχω αφήσει στον γαλάζιο φάκελο. Ρίξε του μια ματιά. Νομίζω πως πρέπει.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Στο ίδιο γραφείο. Έχει πια νυχτώσει. Επικρατεί ησυχία. Είναι αναμμένα μόνο τα επιτραπέζια φωτιστικά).

Σόφη: Ωστε εσύ είσαι ο πρωτοεμφανιζόμενος;

Κώστας: Δεν είμαι;

Σόφη: Πότε άρχισες να το γράφεις;

Κώστας: Τον Σεπτέμβρη. Το βράδυ των γενεθλίων μου.

Σόφη: Τότε το πήρες απόφαση;

Κώστας: Πάντα έλεγα ότι στα τριάντα τρία θα άρχιζα το πρώτο μου μυθιστόρημα. Πιο πριν πίστευα ότι δεν θα έχω αρειετές εμπειρίες.

Σόφη: Και τώρα απέκτησες;

Κώστας: (τρυφερά) Κοντά σου.

Παύση

Σόφη: (ψυχρά) Έχουν φύγει όλοι;

Κώστας: Πριν από λίγο.

Σόφη: Και από τον χώρο αποστολής;

Κώστας: (την πλησιάζει) Μην ανησυχείς είμαστε μόνοι.

Σόφη: Κλείδωσε φεύγοντας. Εγώ θα μείνω λίγο παραπάνω.

Σιωπή

Κώστας: Πρόλαβες να το κοιτάξεις;

Σόφη: Είναι πολλά αυτά που έπρεπε να τελειώσω σήμερα.

Κώστας: Θα με αφήσεις με την αγωνία;

Σόφη: Του έριξα μια ματιά.

Κώστας: Σου άρεσε;

Σόφη: Είναι αργά για μια τέτοια κουβέντα. Θα τα πούμε το πρωί.

Κώστας: Θα ακολουθηθεί και αυτή τη φορά το πρωτόκολλο; Θα περιμένω για ώρες μέσα στην αγωνία για να μάθω αν το έργο μου θα εκδοθεί;

Σόφη: Όπως ξέρεις, δεν κάνουμε εξαιρέσεις για κανένα.

Κώστας: (νευριασμένα) Κάνουμε; Ποιούς εννοείς; Ο πατέρας σου εδώ και χρόνια έχει αφήσει τον εκδοτικό οίκο στα χέρια σου.

Σόφη: Οι αρχές μας δεν έχουν αλλάξει.

Κώστας: Ούτε οι μέθοδοι όπως βλέπω.

Σόφη: (με ένταση) Αν δεν σου αρέσουν, δεν χρειάζεται να μείνεις άλλο εδώ. Υπάρχουν πολλοί άλλοι στους οποίους θα μπορούσες να πας και να μαθητεύσεις.

Παύση

Κώστας: (αναδιπλώνεται) Ξέρεις πόσο ευγνώμων είμαι. Και έχω σίγουρα πολλά ακόμα να μάθω.

Σόφη: Δεν το δείχνεις.

Κώστας: Προσπαθώ.

Σόφη: Όχι αρκετά.

Κώστας: Τι άλλο πρέπει να κάνω;

Σιωπή

Σόφη: Κάθεσαι ακριβώς εκεί που καθόταν ο Μακράκης όταν είχε φέρει στον πατέρα μου το χειρόγραφο για την “Κόικινη Αυλή”. Εγώ καθόμουν στην πολυθρόνα απέναντί του. Κάθε λίγο μας άφηνε μόνους ο πατέρας μου. Του είπε ότι στο τυπογραφείο είχε γίνει λάθος αρίθμηση στα δεκαεξασέλιδα, και έψαχνε να βρει λύση. Πήγαινε και ερχόταν μετά από λίγο. Δεν ήθελε να τον αφήσει να φύγει. Λίγο μόνο είχε ξεφυλλίσει το χειρόγραφο αλλά είχε καταλάβει πόσο θα άρεσε στο κοινό. Για αυτό ήθελε να επιτύχει μια όσο το δυνατόν πιο ευνοϊκή οικονομική συμφωνία. Όσο περιμέναμε, έβγαλε το σημειωματάριό του και άρχισε να σημειώνει. Δεν τον κοιτάζα στα μάτια. Τον φοβόμουν. Ήταν

-όπως θα θυμάσαι- πανύψηλος.

Κώστας: Το Κυπαρίσσι της ελληνικής λογοτεχνίας τον έλεγε ο Κρατίδης.

Σόφη: (σηκώνεται και κάθεται απέναντί του) Την θυμάσαι; Η Αννέτα το κορίτσι με τα θλιμμένα μάτια που περίμενε κάθε απόγευμα σε μια μπλε πολυθρόνα τον πατέρα της να της περιγράψει ποια γεγονότα κάλυψε για την εφημερίδα...

Κώστας: (με απορία) Η Αννέτα ήσουν εσύ...

Σόφη: (παίρνει από τη βιβλιοθήκη το βιβλίο “Κόκκινη Αυλή”) Το έφαξα μετά για να σιγουρευτώ. Ο χαρακτήρας δεν υπήρχε καθόλου στο πρώτο χειρόγραφο.

Κώστας: Η Αννέτα... Όλοι εμείς που το διαβάσαμε σαν πιτσιρικάδες στο Γυμνάσιο κοιμηθήκαμε ένα βράδυ με τη σκέψη της...

Σόφη: Που να το φανταζόταν ο Μακράκης... Δεν ήταν σίγουρα αυτή η πρόθεσή του. Μια ολόκληρη γενιά...

Κώστας: Οπότε είσαι ηρωίδα ενός κλασικού βιβλίου ενός μεγάλου συγγραφέα.

Σόφη: (τον διακόπτει) Μεγάλος συγγραφέας; Νόμιζα ότι δεν σου άρεσε ο Μακράκης και όλοι οι σύγχρονοί του. Η γραφή τους είναι πολύ λυρική για τα γούστα σου. Πολύ ξεπερασμένη.

Κώστας: (διπλωματικά) Ήταν απλά άλλη γενιά.

Σόφη: Καμία σχέση με τους ξένους συγγραφείς που αγαπάς.

Κώστας: Δεν είναι ότι δεν εκτιμώ τη συνεισφορά τους στην εποχή τους.

Σόφη: Αλλά όχι στην λογοτεχνία.

Κώστας: Θα μπορούσαν να δοκιμαστούν περισσότερο.

Σόφη: Επαναπαύθηκαν στην φήμη τους και επανέλαβαν τους εαυτούς τους στα μυθιστορήματά τους χωρίς να κάνουν ένα καλλιτεχνικό βήμα μπροστά. Έτσι δεν λες πάντα;

Κώστας: Απλά θα μπορούσαν να πειραματιστούν πιο πολύ... Να συνομιλήσουν περισσότερο με τα καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής τους.

Σόφη: Να ακολουθήσουν δηλαδή ότι έκαναν οι άλλοι... οι πραγματικοί καλλιτέχνες σε άλλες χώρες;

Κώστας: Θα μπορούσαν να είναι πιο αυθεντικοί.

Σόφη: Να αποκαλύπτουν πιο πολύ τα του οίκου ή του κρεβατιού τους;

Κώστας: (θυμωμένα) Να γράφουν κάτι που θα αγγίζει πραγματικά τον αναγνώστη.

Σόφη: Η Αννέτα σε άγγιξε.

Κώστας: Ήμουν στα δεκαπέντε όταν το πρωτοδιάβασα. Στο σχολείο ακόμη. Δεν είχα ακόμα διαμορφωμένα κριτήρια.

Σόφη: Ήταν η πρώτη σου ονείρωξη.

Κώστας: (ζαφνιασμένος) Είμασταν έφηβοι. Ψάχναμε κάτι για να φαντασιωθούμε.

Σόφη: Αλλά την ονειρεύτηκες...

Κώστας: Μια φαντασίωση γυναίκας ήταν. Τίποτα γνήσιο τίποτα αυθεντικό πάνω της. Τίποτα από ο,τι ήταν μια κοπέλα συνομιλήκη μου... Κάτι που θα μου μάθαινε τι είναι η ζωή, οι ανθρώπινες σχέσεις, η περιπλοκότητα του έρωτα. Μια εξιδανικευμένη μορφή γυναίκας και ένας άτολμος ρομαντικός άνδρας. Παραμύθια. Ιστορίες ξεπερασμένες ήδη και στην εποχή τους.

Σόφη: Το βιβλίο αγαπήθηκε όσο λίγα. Κάποιο λόγο θα είχαν όσοι το λάτρεψαν.

Παύση

Κώστας: (συμβιβαστικά) Ίσως αυτά τα βιβλία κάτι προσέφεραν.

Σόφη: Παραμύθιαζαν το κοινό;

Κώστας: (διστακτικά) Διαμόρφωσαν ένα αναγνωστικό κοινό.

Σόφη: Ήταν δηλαδή λίγο καλύτερα να διαβάζουν αυτά από τις φυλλάδες; Αυτή η γενιά των συγγραφέων δημιούργησε μια γενιά αναγνωστών και δόθηκε μάχη για να γίνει αυτό. Δεν έγινε έτσι απλά.

Κώστας: Δεν διαφωνώ. Απλά εγώ αγαπώ την τέχνη που μιλά για το πως είναι

πραγματικά να ζεις με μοναξιά... με προβλήματα... με απώλειες... με φόβους... με τραύματα... Στην πραγματική ζωή λίγοι ζουν με μεγάλα πάθη, πλατωνικούς έρωτες και ονειροπολήσεις.

Σόφη: Αλλά όλοι μια τέτοια ζωή λαχταρούμε.

Κώστας: Και το υπόλοιπο της πραγματικής ζωής μένει ανέκφραστο;

Σόφη: Τουλάχιστον αυτά τα βιβλία δεν εξέθεταν προσωπικές ζωές πραγματικών ανθρώπων...

Σιωπή

Κώστας: Αυτό είναι; Φοβάσαι ότι θα αναγνωρίζεσαι;

Σόφη: Όλοι ξέρουν για τη σχέση μας...

Κώστας: Δεν ξέρουν τι είναι αλήθεια και τι επινόηση.

Σόφη: Θα φαντάζονται...

Κώστας: Ας τους να φαντάζονται...

Σόφη: Θα είναι στα βλέμματά τους κάθε φορά που θα μας βλέπουν μαζί...

Κώστας: Έχω αλλάξει τα πάντα. Το όνομα, το επάγγελμα, την εμφάνισή σου...

Σόφη: Είναι πολλές οι ομοιότητες. Ο τρόπος που μιλάω... το ύφος μου... οι λέξεις που επιλέγω...

Κώστας: Όλα τα εξωτερικά χαρακτηριστικά είναι διαφορετικά. Τα επέλεξα όλα για να είναι εκ διαμέτρου αντίθετα.

Σόφη: Ακόμα και αυτό... Όσοι μας ξέρουν θα καταλάβουν ότι το έκανες επίτηδες για να μην αναγνωρίζομαι εύκολα...

Κώστας: Παραλογίζεσαι...

Σόφη: Όλοι οι γνωστοί μας είναι συγγραφείς. Ξέρουν καλά την τεχνική. Δίνεις ένα χαρακτηριστικό στοιχείο ενός προσώπου και αλλάζεις τα υπόλοιπα αλλά όλοι καταλαβαίνουν ποιο πρόσωπο κρύβεται πίσω από το μυθοπλαστικό χαρακτήρα.

(Κοιτάζονται)

Κώστας: Θα πρόσεξες ότι δεν μπόρεσα.

Σόφη: Δεν μπόρεσες;

Κώστας: Να αλλάξω ένα στοιχείο. Το χρώμα των ματιών της. (διορθώνει) Των ματιών σου. Κράτησα το πραγματικό. Το χρώμα του μελιού.

Σόφη: Του άγριου μελιού γράφεις.

Κώστας: Θυμίζουν πεδιάδες με αγριολούλουδα.

Σόφη: Πρόσεχε. Γίνεσαι λυρικός.

Κώστας: Μαζί σου δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

(Κοιτάζονται)

Σόφη: Έγραψες και για τον τρόπο...

(Κοιτάζονται)

Κώστας: Δεν μπορεί κανείς να ξέρει τι σου αρέσει...

(Την πλησιάζει)

Σόφη: (δεν αναπνέει καλά) Τόσες λεπτομέρειες...

Κώστας: Πως αισθάνεσαι όταν σε αγγίζω εδώ (την αγγίζει στο λαιμό) ή εδώ (πιο χαμηλά).

Σόφη: Μη με βασανίζεις...

Κώστας: Για τις μικρές φωνές που βγάζεις...

Σόφη: Όλες μας οι στιγμές...

Κώστας: Για το πάθος σου που είναι πολύ καλά κρυμμένο...

(Τη φιλάει. Τη χαϊδεύει. Εκείνη στην αρχή ανταποκρίνεται και μετά τον σταματά. Ηρεμούν για λίγο)

Σόφη: Χρειάζομαι ένα ποτό.

Κώστας: Θα σου φέρω.

(επιστρέφει με το ποτό. Όσο τον περιμένει η Σόφη ξεφυλίζει το χειρόγραφο και τσακίζει σελίδες).

Σόφη: (πίνει λίγο) Να! Η ηρωίδα σου πίνει και το ποτό μου...

Κώστας: Βότνια, λικέρ ροδάκινο, σόδα και μια φλούδα πορτοκάλι.

Σόφη: Και δυο παγάκια.

Κώστας: Δεν τα ξέχασα.

Σόφη: Έχουν σχεδόν λειώσει.

Κώστας: Είναι ζεστή βραδιά.

Σόφη: Άργησες να επιστρέψεις.

Κώστας: Με χρονομετράς;

Σόφη: Δεν είναι γνώρισμα του χαρακτήρα μου;

Κώστας: Η ηρωίδα μου δεν χρονομετρούσε.

Σόφη: Αλλά ο ήρωάς σου όποτε είχε την ευκαιρία την προδίδε. Γράφεις ότι πάντα πάντα ακόμα και όταν έκαναν έρωτα σιεφτόταν άλλα κορμιά.

Κώστας: Αλλά δεν έκανε τίποτα... Αυτό γράφω. Εκείνος τελικά δεν έκανε ποτέ τίποτα με καμιά άλλη.

Σόφη: Αλλά το ήθελε...

Κώστας: Είναι χαρακτηριστικό των ανδρών. Είναι σχολιασμός πάνω...

Σόφη: (διακόπτει) Σε τι;

Κώστας: Στην ανθρώπινη κατάσταση. Που πάντα επιθυμεί κάτι διαφορετικό.

Σόφη: Νόμιζα στην ανδρική φύση που προδίδει.

Κώστας: Μην πιστεύεις ότι διαβάζεις. Πρόσθεσα απλά ένα στοιχείο για να είναι πιο ενδιαφέρων ο χαρακτήρας του.

Σόφη: Και σε τι διαφέρει αυτός ο χαρακτήρας με εκείνον στο έργο του Δενδράκης;

Κώστας: Δεν γράφω αυτομυθοπλασία. Ο Δενδράκης χρησιμοποιεί την λογοτεχνία ως άσκηση για το πόσο ειλικρινής και εξομολογητικός μπορεί να είναι αλλά η ειλικρίνειά του είναι αδιάφορη τελικά. Δεν αγγίζει τη ψυχή κανενός. Απλά εκθέτει στο όποιο μοιράζεται τη ζωή του μαζί του. *Παύση* Ο Ρούθμαν άσκησε κριτική σε αυτή την λογοτεχνία σε όλα του τα δοκίμια. Έργα όπως του Δενδράκη θα τα απέριπτε χωρίς δεύτερη σκέψη ως ανήθικα.

Σόφη: Ο Ρούθμαν είναι λοιπόν το πρότυπο σου;

Κώστας: Για όλους τους νέους συγγραφείς. Είναι σταθμός στη σύγχρονη λογοτεχνία. Τα πάντα άλλαξαν μετά από αυτόν.

Σόφη: Ο Ρούθμαν... Τον είχα γνωρίσει όταν είχε έρθει στην Ελλάδα.

Κώστας: Πως και έτσι; Ο πατέρας σου δεν πρόλαβε να τον εκδώσει.

Σόφη: Ο πατέρας δεν θέλησε. Του το είχαν προτείνει πριν γίνει διάσημος. Δεν του άρεσε η γραφή του. Τόσο δεν πήγε ούτε στην παρουσίαση του βιβλίου και στο δείπνο που ακολούθησε για να τιμήσουν το συγγραφέα. Προφασίστηκε ότι ήταν άρρωστος και έστειλε εμένα.

Κώστας: Ήρθε ο Ρούθμαν σε δείπνο προς τιμή του;

Σόφη: (αστειεύομενη) Πείναγε.

Κώστας: (μπερδεμένος) Τον φανταζόμουν...

Σόφη: (διακόπτει) Πιο επιλεκτικό;

Κώστας: Πιο απόμακρο.

Σοφη: Πιο σοβαρό;

Κώστας: Θα έλεγα μάλλον αντικοινωνικό.

Σόφη: Ήταν απόμακρος αλλά ταυτόχρονα πολύ γοητευτικός. Όταν αισθανόταν άνετα μεταξύ φίλων, μιλούσε ανοιχτά για όλα, για τη ζωή του, για τις σχέσεις του, για τα πάθη του, για τα λάθη του... *Παύση* Εκείνο το βράδυ μας έλεγε ότι οι γονείς του υπέφεραν με την έκδοση κάθε βιβλίου. Στους χαρακτήρες αναγνώριζαν ολόκληρα κομμάτια από ολόκληρη την εσωτερική

ζωή τους. Αλήθειες που δεν ήθελαν να παραδεχτούν ούτε στους εαυτούς τους ούτε στους άλλους. Αλλά εκείνος είχε περάσει χρόνια παραρτηρώντας τους εξονυχιστικά. Και έγραφε όλα όσα είχε ανακαλύψει, όσα ξέρουν τα παιδιά για τους γονείς τους και δεν τα λένε ποτέ φωναχτά.

Κώστας: Το έκανε όμως συγκαλυμμένα. Μόνο εκείνοι το ήξεραν. Δεν ανέφερε ποτέ σε συνεντεύξεις του ότι είχε βασιστεί σε αυτούς όπως ο Δενδράκης.

Σόφη: Εκείνο το βράδυ δεν σταμάταγε να πίνει γιατί η μητέρα τον πήρε να του πει ότι είχε διαβάσει το νέο του βιβλίο και είχε νιώσει σωματικό πόνο. Ένωθε κάθε σελίδα σαν να της ξερίζωνε τα σωθικά.

(Κοιτάζονται ώσπου ο Κώστας χαμηλώνει το βλέμμα)

Σόφη: Πότε πραγματικά άρχισες να το γράφεις;

Κώστας: Την επομένη της κηδείας της μητέρας σου.

Σόφη: Το είχα φανταστεί.

Κώστας: Ξέρεις πόσο λυπήθηκα. Μαύρισα εκείνη την ημέρα.

Σόφη: Τη συμπαθούσες.

Κώστας: Ήταν πραγματική κυρία.

Σόφη: (πικρά αστειόμενη) Δεν ήταν μια ακόμα αστή;

Κώστας: Δεν χωρούν εδώ αστεία. Ήταν μία κυρία.

Πάυση

Σόφη: (δείχνει το ποτήρι) Χρειάζομαι ένα δεύτερο.

Κώστας: Θα ετοιμάσω ένα και για μένα.

(επιστρέφει)

Κώστας: (πίνοντας) Σε ποια σκηνή της ταινίας πίνουν ένα τέτοιο κοκτέιλ; Στο Παρίσι ή έχουν φτάσει στην Καζαμπλάνια;

Σόφη: Ποτέ δεν θυμάμαι... Νομίζω στο Παρίσι... Στην αρχή...

Πάυση

Σόφη: Η ηρωίδα σου πίνει πολύ περισσότερο από την Ίλσα.

Κώστας: Αλλά είναι εξίσου δεσμευμένη με ένα σκοπό και με έναν άνδρα από τον οποίο αν και θέλει δεν μπορεί να ξεφύγει.

Σόφη: Εγώ διαβάζω άλλο ένα μυθιστόρημα της κρίσης...

Κώστας: (φουντωμένος) Αν και περιγράφει την ιστορία μιας γυναίκας που γυρίζει για να βοηθήσει τον πατέρα της να σώσει την επιχείρησή από την χρεοκοπία στην αρχή της οικονομικής κρίσης, κατά βάθος μιλά για τα αδιέξοδα δυο ηρώων τόσο διαφορετικών αλλά και τόσο ίδιων...

Σόφη: Δεν την εξανάγκασε κανείς. Το επέλεξε.

Κώστας: Ο πατέρας της έλεγχε από μακριά κάθε σημαντική της απόφαση. Ακόμα και ο πρώην σύζυγός της στην Αμερική δεν το άντεξε και την εγκατέλειψε.

Σόφη: Δεν την εγκατέλειψε. Εκείνη έφυγε.

Κώστας: Δεν έχω γράψει κάτι τέτοιο.

Σόφη: (αναδιπλώνεται) Θα το θυμάμαι λάθος.

Κώστας: Το γράφω καθαρά. Είναι στο τρίτο κεφάλαιο. Γιατί μπερδεύτηκες;

Σόφη: Αυτά τα συνεχή φλας μπακ από το παρελθόν της ηρωίδας στην Αμερική με αποπροσανατόλισαν. Χάνεται ο ειρμός. Και εμβόλιμα μπαίνουν τόσοι νέοι ήρωες που έχανα την πλοκή.

Κώστας: Φτιάχνω μια τοιχογραφία σύγχρονων χαρακτήρων και στο κέντρο είναι η ιστορία αυτών των δυο.

Σόφη: Παραθέτεις και τις διηγήσεις του πατέρα του από τα ταξίδια στην θάλασσα.

Κώστας: Είναι οι ιστορίες που τον στοιχειώνουν σαν ενήλικα. Τις θυμάται με μικρές αφορμές. Μεταφέρεται σε άλλους τόπους. Είναι σαν να ζει διαρκώς μια παράλληλη ζωή. Σαν να είναι εδώ αλλά και ταυτόχρονα κάπου αλλού.

Σόφη: Αφαιρείται όταν δουλεύει. Είναι υπάλληλος στην επιχείρηση που εκείνη διοικεί. Πως το λες; Κάνει μια ασήμαντη δουλειά ανάξια των ικανοτήτων του.
Πάυση (τον κοιτά) Δεν υπάρχει εδώ σύνδεση με την δουλειά σου εδώ στην

επιχείρηση; Όποιος διαβάσει- έστω και βιαστικά- το βιογραφικό σου τι άλλο θα σκεφτεί;

Κώστας: Ότι εξυπηρετεί το σκοπό του βιβλίου. Δεν έγραφα μια ερωτική ιστορία. Έγραφα ένα βιβλίο για τις κοινωνικές ανισότητες. Κάποιοι τα έχουν όλα από μικρή ηλικία. Εκείνη πηγαίνει στα καλύτερα σχολεία και κάνει παρέα μόνο με τα παιδιά προσεκτικά επιλεγμένων οικογενειακών φίλων. Διαβάζει τα πιο ενδιαφέροντα βιβλία Δεν χρειάζεται καν να τα ψάξει, να μοχθήσει να τα βρει. Αρκεί να επισκεφτεί τη βιβλιοθήκη των γονιών της ένα απόγευμα της εφηβείας που βαριέται. Και όσο μεγαλώνει έχει δίχτυα από όλες τις μεριές για να την προστατέψουν από κάθε κακοτοπιά.

Σόφη: (πικρά) Κανείς δεν σε προστατεύει από τις κακοτοπιές.

Κώστας: Αλλά υπάρχει δεύτερο πλάνο σε περίπτωση πτώσης. Στην περίπτωση που όλο το σχέδιο ζωής, που άλλοι της έχουν σχεδιάσει, ατυχήσει.

Σόφη: Αν νομίζεις ότι είναι κανείς τόσο προστατευμένος αυταπατάσαι...Αναλαμβάνεις απλά το ρόλο του θύματος.

Κώστας: Είναι ένα βιβλίο για όλα όσα δεν λέγονται δυνατά γιατί ενοχλούν... Δεν πρέπει να λέγεται δυνατά ότι υπάρχουν ταβάνια που πρέπει να σιάβεις με τα δάχτυλα για να δεις λίγο φως και πόρτες που ανοίγουν με ένα απαλό σπρώξιμο.

Σόφη: Όλα μετριούνται στο τέλος από την αξία. Αν κάποιος δεν τα καταφέρνουν δεν φταίει το σύστημα που κατηγορούν, φταίνε οι ίδιοι και οι ικανότητές τους...

Κώστας: Οι ικανότητες φτιάχνονται με...

Σόφη: (διακόπτει)... με πολλή δουλειά και με κόπο. Δεν χαρίζεται τίποτα σε κανένα. Να ξέρεις ότι πρέπει να αγωνιστεί κανείς για να το κρατήσει αυτό που λες ότι του χαρίστηκε. Να τιμήσει αυτούς που του εμπιστεύτηκαν τη σκυτάλη. Γιατί σκυταλοδρομία είναι. Τον ιδρώτα του προηγούμενου παραλαμβάνεις και συνεχίζεις.

Κώστας: Κάποιοι δεν πήραν ποτέ μια σκυτάλη στα χέρια τους. Κάποιοι ξεκίνησαν με άδεια χέρια. Αυτό λέω.

Σόφη: Κάποιοι έχασαν την παρουσία τους εν μία νυκτί, και την έστησαν πάλι από το μηδέν.

Κώστας: Και να ξέρεις να δημιουργείς και πάλι παρουσία από το τίποτα είναι

μια τέχνη που κάποιιοι στην έχουν μάθει με το παράδειγμά τους από παιδί.

Σόφη: Κάποιοι είναι άξιοι της μοίρας τους. Ακόμα και να τους πεις τι να κάνουν για να βγουν από τη μιζέρια τους δεν θα σε ακούσουν, θα συνεχίσουν τον ίδιο δρόμο.

Κώστας: Και για να έχεις αντοχές να αρπάζεις εκ νέου το νήμα της ζωής μετά από μια πτώση θα πρέπει να έχεις απόθεμα να μην παλεύεις μια ζωή. *Παύση* Κάποιος δεν πρέπει να γράψει για όλα αυτά;

Σόφη: Δεν καινοτομείς. Είναι πράγματα χιλιοειπωμένα.

Κώστας: Είναι μια φωτογραφία. Μια εικόνα της εποχής, της δικής μας εποχής.

Σόφη: Μονοδιάστατη. Λείπουν πολλά για να είναι ακριβής.

Κώστας: Αν την γυρίσεις, έχει μια ζωγραφιά από πίσω.

Σόφη: (αργά) Και τι απεικονίζει;

Κώστας: Ένα λουλούδι κάτω απ' τον ίσιο μιας πυκνόφυλλης γριάς βελανιδιάς που όσο και να πασχίζει δεν μπορεί να ανθίσει.

Σόφη: Πρόσεχε. Γίνεσαι όλο και πιο λυρικός. Η φράση θυμίζει το ύφος του Μαριάκη.

Κώστας: Αλλά η δική μου ηρωίδα έχει και φωνή όχι μόνο θλιμμένα μάτια.

Παύση

Σόφη: Δεν μιλά... Ο Μαριάκης την περιέγραψε καλύτερα τελικά...

Κώστας: Αλλά δεν τα έγραψε όλα... Να δοιμάσω να συμπληρώσω την εικόνα; Εκείνη τη μέρα η γυναίκα του εκδότη είχε πάει στο γραφείο του με τη μικρή. Ήταν όσο μπορούσε διακριτική γιατί είχε συναντήσεις με σημαντικούς του συνεργάτες. Του ζήτησε να μιλήσουν ιδιωτικά. Απομονώθηκαν στην αίθουσα των συσκέψεων ακριβώς δίπλα στο γραφείο. Η μικρή κάθισε σιωπηλή μαζί στην τεράστια πολυθρόνα απέναντι στο συνεργάτη του πατέρα της. Μαζί άκουγαν το χαμηλόφωνο καβγά, τις κατηγορίες για τις απιστίες χωρίς να κοιτάζονται.

Σόφη: Πως το μάντεψες;

Κώστας: Τα θλιμμένα μάτια...

Παύση

Σόφη: Δεν ξέρω πως την έπειθε κάθε φορά να μείνει και να μην τον εγκαταλείψει.

Κώστας: Όπως όλοι... με το καλό κρεβάτι...

Σόφη: Κρίνεις εξ ιδίας πείρας;

Κώστας: Πάντα.

Σόφη: Θα ήθελα μόνο μια φορά να ήξερες...

Κώστας: (τη συμπληρώνει) Πως να φέρομαι... Με κούρδισες και για σήμερα. Μη ξεφύγουν λίγο οι δείκτες και δεν δείχνουν σωστά και ταρακουνηθεί ο ρυθμός του κόσμου.

Σόφη: Δεν ζητάω πολλά μόνο να κρατάς κάποια προσχήματα ...

Κώστας: Όχι κουβέντες για σεξ και για λεφτά. Ξέρω. Σε έχω μάθει τόσα χρόνια. *Παύση* Αλλά μου αρέσει να σε φτάνω στα όριά σου.

Σόφη: Γιατί;

Κώστας: Μου αρέσει έτσι πως σκοτεινιάζουν τα μάτια σου.

(Αφήνεται να τη φιλήσει. Αλλά για λίγο μόνο και απομακρύνεται)

Σόφη: Θα το προσθέσεις και αυτό; Θα γίνει άλλη μια σκηνή για να ολοκληρωθεί το πορτραίτο της; Αυτό θα συμβαίνει από εδώ και πέρα; Οτι και αν πω, οτιδήποτε και αν γίνεται μεταξύ μας θα το βλέπω γραμμένο σε μια παράγραφο σε ένα βιβλίο;

Κώστας: Τώρα υπερβάλεις.

Σόφη: Αλήθεια; (διαβάζει το κείμενο) Είναι πια βράδυ στο άδειο σπίτι των γονιών της ώρες μόνο μετά από την κηδεία της μητέρας της. Της κρατά το χέρι και εκείνη κλαίει στην αγκαλιά του. Κάνουν τελικά έρωτα περισσότερο από απελπισία παρά από επιθυμία. Και οι δυο στραγγισμένοι από τον εξαντλητικό αγώνα για χρόνια να ικανοποιήσουν τις ανάγκες των άλλων... Δεν έχουν πια δυνάμεις ούτε αγαπήσουν ούτε να αγαπηθούν...

Κώστας: Το θυμάμαι σωστά; (απαγγέλλει) Ο ένας για τον άλλον έχει γίνει ένα

κατάρτι. Στηρίζονται προσπαθώντας να πάρουν δύναμη. Ελπίζοντας όταν κοπάσει λίγο η καταιγίδα θα βρουν ένα πραγματικό καταφύγιο.

Σόφη: (συνεχίζει το κείμενο) Αποκοιμούνται εκεί στο κρύο πάτωμα ανακουφισμένοι καθώς ξέρουν ότι κανείς τους δεν θα ζητήσει το πρωί κάτι παραπάνω από αυτό.

(Κοιτάζονται)

Σόφη: Πάμε για ένα τρίτο;

Κώστας: Εσύ δεν πίνεις ποτέ τόσο.

Σόφη: Ας κάνουμε μια εξαίρεση απόψε.

Κώστας: Γιατί; Εσύ τα πάντα τα αντέχεις.

Σόφη: Τα υπομένω.

Κώστας: Εντέχνως;

Σόφη: Πάντα εντέχνως.

(επιστρέφει ο Κώστας με τα ποτά)

Κώστας: (πριν της το δώσει) Δεν θα έχεις σκοπό να αυτοκτονήσεις με ποτό;

Σόφη: Ανησυχείς;

Κώστας: Λίγο.

Σόφη: Δεν είναι η πάστα μου να αυτοκτονώ με κάθε προδοσία.

Κώστας: (ελαφρύνοντας την ατμόσφαιρα) Ξέρω να επιλέγω ηρωίδες της σωστής πάστας και κάστας.

Σόφη: Αλλά υπάρχουν και άλλοι τρόποι να αυτοκτονείς...

Κώστας: Ή να σε σπρώχνουν στην αυτοκτονία...

Σόφη: Και πολλοί τρόποι να τιμωρείς... Η δική μας κάστα... Πριν το τέλος... κάθε φορά που τους επισκεπτόμουν... Πριν αρχίσει να παίρνει τα βαριά χάπια για να αντέξει τους πόνους που την έκαναν να χάνει το μυαλό της τότε που η αρρώστια την είχε κάνει τόσο σιληρή... που την είχε κάνει ανίκανη

να ακολουθήσει όλους τους κανόνες καλής συμπεριφοράς που της καθόρισαν όλη της τη ζωή... Όταν πια δεν μπορούσε να πνίξει τις λέξεις μέσα της... Τότε που έβλεπαν και οι δυο το τέλος να είναι τόσο κοντά. Την άκουγα που του φώναζε για όλες τις φορές που την είχε αφήσει... για όλες τις φορές που δεν κρατούσε ούτε τα προσχήματα για τις ηδονές που απολάμβανε μακριά της. Εκείνος τα υπέμενε όλα σιωπηλά, τις φωνές της, τις κατηγορίες της, τα τσουχτερά της λόγια... Η αρρώστια έλεγε την έχει κάνει έτσι... Η αρρώστια...

Παύση

Κώστας: Είναι μεταδοτική.

Σόφη: Άκρως μεταδοτική. Ιδίως μεταξύ των στενών συγγενών.

Κώστας: Όποιος την περάσει μια φορά...

Σόφη: (διακόπτει) Του μένουν μόνιμα σημάδια...

Κώστας: (συνεχίζει σαν να μην την έχει ακούσει) Δεν την ξαναπερνά.

Σόφη: Απλά ξέρει πια να προφυλάσσεται...

Κώστας: Δεν είμαστε όλοι φορείς. Κάποιοι το περάσαμε μικροί και αναπτύξαμε αντισώματα και με αυτά προστατεύουμε πλέον και τους άλλους.

Σόφη: Τα έχεις αποκτήσει... *Παύση* (διαβάζει). Με άγγιξε αυτή η σκηνή. Εκεί που ο ήρωας περιμένει να του πουν οι νοσοκόμες ότι ο πατέρας του έφυγε... Που αναρωτιέται αν άξιζε που γύρισε πίσω γιατί η μητέρα τον παρακάλεσε. Που άφησε τα πάντα γιατί του είπε ότι δεν αντέχει να το περάσει και αυτό μόνη. Είχε μεγαλώσει ένα παιδί, είχε αντιμετωπίσει όλες τις δυσκολίες της ανατροφής του μόνη και τώρα που περίμενε να ξαποστάσει είχε πελαγώσει μπροστά στη νέα συμφορά.

Κώστας: Έρχεται πάντοτε η ώρα να ανταποδώσεις.

Σόφη: Είναι βαθιά θυμωμένος με εκείνον... Έναν πατέρα που συνεχώς ειρωνευόταν οτιδήποτε εκείνος βαθιά αγαπούσε οτιδήποτε δεν του φαινόταν επαρκώς ανδρικό... Και που μέχρι τελευταία στιγμή δεν του χαλάλιζε ούτε ένα γλυκό λόγο για την τόση φροντίδα με τόση αυταπάρανηση...

Κώστας: Δεν τον περίμενε. Τον γλυκό λόγο. Είχε σχεδόν πάψει να τον επιθυμεί.

(Κοιτάζονται. Εκείνη τον πλησιάζει. Τον χαϊδεύει απαλά)

Σόφη: Κράτο στο συρτάρι σου. Γράψε κάτι άλλο. Οτιδήποτε άλλο. Δες το σαν μια άσκηση γραφής.

Κώστας: Κανείς δεν θα συνδέσει το βιβλίο μου με σένα. Μόνο άνθρωποι που δεν ξέρουν να διαβάζουν λογοτεχνία... που ψάχνουν για σιάνδαλα...

Σόφη: Ο πατέρας μου θα το διαβάσει.

Κώστας: Ποιος νοιάζεται για την γνώμη κάποιου... που φέρθηκε τόσο... Δεν θα το πω. Μη φοβάσαι... Για χάρη σου... Έστω και αν μετάνιωσε μετά...

Σόφη: Εγώ.

Πάυση

Κώστας: Είναι η ευκαιρία μου να προχωρήσω... να μην αφήσω και άλλα χρόνια χαμένα.

Σόφη: Έγραψες όσα σου εκμυστηρεύτηκα... Εκεί που η ηρωίδα στέκεται στο σαλόνι στο μισοσκόταδο και περιμένει... Αν και είναι πολύ αργά... Το παιδικό της πάρτι έχει τελειώσει από ώρα αλλά εκείνη κοιτά προσηλωμένη προς την πόρτα να γυρίσει το πόμολο και εκείνος να μπει για να τρέξει στην αγκαλιά του, για να του προσφέρει το τελευταίο κομμάτι τούρτα με το ζαχαρωτό τριαντάφυλλο που είχε φυλάξει για αυτόν... Αλλά δεν θα γυρίσει καθόλου εκείνο το βράδυ και θα τη βρει το ξημέρωμα παγωμένη στο κρύο πάτωμα.

Κώστας: Ήθελα απλά ένα τέλος που να έχει κάτι από Ντίκενς από το αγαπημένο βιβλίο των παιδικών μου χρόνων τις Μεγάλες Προσδοκίες. Στα δύσκολα μιμούμαστε τους μεγάλους μάστορες... τους κλασικούς.

Σόφη: (με αίσθηση πνιγμού) Έχεις αιχμαλωτίσει την αίσθησή μου. Το διαβάζω και ακούω την ανάσα μου... Υπάρχουν σελίδες που με τσακίζουν...

Κώστας: Έγραψα για σένα χωρίς να το καταλάβω... Τα τελευταία χρόνια είσαι όλη μου η ζωή...

Σόφη: Κάντο για μένα...

Κώστας: Δεν αντέχω και άλλες θυσίες...

Μεγάλη σιωπή

Σόφη: Έχεις δίκιο. Άλλωστε το έγραψες. Εκείνος την αφήνει... Έχουν έρθει πολύ κοντά... Και εκείνη το περιμένει... Ένας ακόμα να προστεθεί στην μακρά λίστα... Όλα κυλούν τόσο ομαλά και νομοτελειακά...

Κώστας: Έδωσα απλά μια λύση...

Σόφη: Που ταιριάζει στους ήρωες;

Κώστας: Αυτή είναι η δουλειά μου να παρατηρώ τους ανθρώπους.

Σόφη: Και δική μου να τους εκδίδω.

Κώστας: Αν δεν υπήρχαν οι ομοιότητες με την ηρωίδα θα το εξέδιδες;

Σόφη: Μόνο αυτό σε ενδιαφέρει;

Κώστας: Και αυτό.

Σόφη: Η αλήθεια είναι ότι πολύ μεταμοντέρνο για τα γούστα μου.

Κώστας: (πικρόχολα) Δεν είναι Μαριάκης.

Σόφη: Ο Μαριάκης ήταν ένας άνθρωπος εμπιστοσύνης. Από όλους τους φίλους μας ήταν ο μόνος που έμεινε δίπλα στη μητέρα μου σε όλες τις δυσκολίες, της τηλεφωνούσε καθημερινά και πότε πότε ερχόταν και της διάβαζε αποσπάσματα από τα βιβλία που αγαπούσε. Ο μόνος που στάθηκε χωρίς κανένα όφελος μέχρι το τέλος. Την επισκεπτόταν για να της διαβάσει παλιά αγαπημένα της διηγήματα με ήρωες ανθρώπους που είχαν κάνει αμαρτίες αλλά διατηρούσαν μια χρυσαφένια καρδιά.

Κώστας: Άσε με να μαντέψω. Διηγήματα όπως “ο έρωτας στα χιόνια”. Μου έχει μείνει αυτή η φράση στο τέλος... “*Και ο μπαρμπά Γιαννιός άσπρισεν όλος, κ’εκοιμήθη υπό τον χιόνα, δια να μη παρασταθή γυμνός και τετραχληλισμένος, αυτός και οι πράξεις ενώπιον του Κριτού, του Παλαιού Ημερών, του Τρισάγιου*”.

Πάυση

Σόφη: (περιπαικτικά) Το θρησκευτικό τέλος σου έμεινε τόσο γλαφυρά στη μνήμη. Τίποτα δεν είναι τυχαίο τελικά...

Κώστας: Όλοι έχουμε ενσωματωμένο το τσιπάκι με τις αξίες που γαλουχηθήκαμε.

Σόφη: Το ζήτημα είναι πότε τις κάνουμε πράξη.

Κώστας: Και πόσο εύκολα κατηγορούμε τους άλλους ότι τις προδίδουν αλλά πόσο δύσκολα το αναγνωρίζουμε σε εμάς.

Σόφη: Τώρα θυμίζεις εμένα.

Κώστας: Εντέχνως.

Σόφη: Πάντα εντέχνως.

Κώστας: Δώσε του μια ευκαιρία. Είναι καλό. Αξίζει να εκδοθεί... Και μιλώ αντικειμενικά. Τόσα χρόνια διαβάζω νέα κείμενα.

Σόφη: Είναι το πρωτόλειο ενός ελπιδοφόρου συγγραφέα. Χρειάζεται αρκετή επιμέλεια... Και χρόνο... Θα πρέπει να περιμένεις να ωριμάσει...

Κώστας: Να πέσει από το δέντρο;

Σόφη: (σοβαρά) Να μεστώσουν οι καρποί...Θέλει δουλειά για να εκδοθεί... Θα πρέπει να ξαναγραφτεί...

Κώστας: Από την αρχή;

Σόφη: (με σιληρότητα) Έχω τσακίσει τις σελίδες που θα χρειαστούν αλλαγή. Για να βελτιωθεί θα πρέπει μερικές περιγραφές προσώπων να αντικατασταθούν...

Κώστας: Για να γίνει καλύτερο ή για να...

Σόφη: Για να γίνει πιο φιλικό στον αναγνώστη.

Κώστας: Σε κάθε αναγνώστη;

Σόφη: Στον αναγνώστη του εκδοτικού μας οίκου. Στο είχα πει από την πρώτη μέρα που ξεκίνησες εδώ. Με όσους συνεργάζομαι είτε συγγραφείς είτε υπαλλήλους θέλω να μοιράζομαι τις ίδιες αρχές.

Κώστας: (νευριασμένα) Θα με αναγκάσεις...

Σόφη: Αν δεν πιέσεις πραγματικά κάποιον να κάνει διορθώσεις, δεν γίνεται καλύτερος...

Κώστας: Το έλεγε και ο πατέρας μου αυτό.

Σόφη: (πικρά) Όλοι οι πατεράδες.

Κώστας: Όλοι οι καταπιεστικοί πατεράδες.

Σόφη: Τα ίδια λάθη κάνουν όλες οι γενιές.

Σιωπή

Κώστας: Ξέρεις θα μπορούσα να το προτείνω σε κάποιον άλλον εκδοτικό οίκο χωρίς αλλαγές.

Σόφη: Δεν θα στο πρότεινα.

Κώστας: Γιατί;

Σόφη: Γιατί έχεις περισσότερα να χάσεις παρά να κερδίσεις... Σιέψου το. Άλλη στη θέση μου ξέρεις τι θα είχε κάνει... Το απλό... Μια απομάκρυνση... Πονάει χέρι κόβει χέρι... Για να διακινδυνεύσει να ζήσει παρόμοιες συγκινήσεις... Και μετά θα έκανε μερικά τηλεφωνήματα. Είμαστε ανταγωνιστικοί εμείς οι εκδότες μεταξύ μας αλλά είμαστε και σοβαροί επαγγελματίες. Ποιος θα εμπιστευτεί κάποιον που έχει δαγκώσει το χέρι που τον τάζει; Θα μαθευτεί γρήγορα. *Παύση* Αλλά δεν είμαι οποιαδήποτε άλλη... Και δεν αξίζει για κάτι τέτοιο να γυρίσεις απλά εκεί που ήσουν στο τίποτα να παλεύεις μόνος...

Σιωπή

Κώστας: Και αν αποφασίσω να κάνω τις αλλαγές που (τονίζει) προτείνεις τότε το υπολογίζεις;

Σόφη: Υπάρχουν και άλλα νέων συγγραφέων που είναι στη σειρά να εκδοθούν... Θα έρθει ο καιρός του.

Κώστας: (με ένταση) Δίνει μια άλλη οπτική της πραγματικότητας. Έχει έρθει ο χρόνος όλα αυτά να ειπωθούν καθαρά. Μετά από καιρό θα έχει χαθεί το momentum.

Σόφη: Η ιστορία είναι κοινή. Δεν έλκει τον αναγνώστη. Ποιος ενδιαφέρεται για ένα τόσο πεζό κομμάτι πραγματικότητας;

Κώστας: Ένα slice of real life είναι. Πως βιώνονται τα πράγματα στο τώρα από ανθρώπους συνηθισμένους απλούς... Για να τονίσει ότι λογοτεχνία δεν είναι προνόμιο μιας συγκεκριμένης τάξης και όσων μασκαρεύονται ότι ανήκουν σε αυτήν για να μην απειλήσουν τα χωράφια τους.

Σόφη: Οι αναγνώστες δεν αγοράζουν βιβλία για τα κοινωνικά μηνύματα αλλά για ιστορίες. Κάποιοι κριτικοί μπορεί να σε επαινέσουν για την θεματική σου τόλμη αλλά θα πουν ότι δεν αρκεί...

Κώστας: Θεε δηλαδή να με προστατέψεις;

Σόφη: Κάνε λίγο ακόμα υπομονή. Είσαι ακόμα στην αρχή. Γράφεις πολύ και κρίνεις τους φτασμένους συγγραφείς με αυστηρότητα. *Παύση* Μετά θα έρθει η πρώτη επιτυχία. Θα μεθύσεις για λίγο και να σου φουσκώσουν τα μυαλά. Και όταν η μέθη περάσει θα καταλάβεις ποια καύσιμα χρειάζεται για να συνεχίσεις την ανοδική διαδρομή. Χρόνο και χρήμα. Τότε θα ψάξεις να γοητεύσεις μια νεότερη γυναίκα με μπαμπά με γερό πορτοφόλι. Θα την παντρευτείς ώστε να σου φροντίσουν τα πρακτικά θέματα της ζωής σου όπως σπίτια και παιδιά κάποιοι άλλοι για να μπορείς εσύ να γράφεις χωρίς περισπασμούς. Και αν όλα πάνε καλά θα γίνεις ακριβώς όλα όσα τώρα κατακρίνεις αλλά κατά βάθος φθονείς. Και αν πραγματικά καταξιωθείς στο χώρο θα γίνεις με τη σειρά σου στόχος επίκρισης και ζήλιας από τους νέους συγγραφείς της επόμενης γενιάς...

Κώστας: Έχεις ξαναδεί το έργο...

Σόφη: Δεν το έχω γράψει όμως εγώ.

Κώστας: Δεν υπάρχει άλλος δρόμος;

Σόφη: Υπάρχουν πολλοί δρόμοι. Τους έχουν επιλέξει κάποιοι της...

Κώστας: (διακόπτει) Της κάστας μου και της πάστας μου;

Σόφη: Δρόμοι δύσβατοι και μοναχικοί...

Κώστας: Η αναγνώριση ήρθε πράγματι αργά για πολλούς ταλαντούχους...

Σόφη: Για κάποιους πολύ αργά. Μεταθάνατον. Υπάρχει μόνο ένας δρόμος ομαλός και γρήγορος για να σε βγάλει εκεί που θεε. Αφού είναι το μόνο που θεε...

Κώστας: Και αν δεν είναι ο δρόμος που εγώ θέλω;

Σόφη: Θα είχες ήδη φύγει... Εδώ και ώρα πολλή...

Σιωπή

Κώστας: Να βάλω άλλο ένα ποτό;

Σόφη: Είναι αργά.

Κώστας: Άλλο ένα...

Σόφη: Είναι ώρα να γυρίσω σπίτι. Πρέπει να ξεκουραστώ. Θα έχουμε πολλή δουλειά το πρωί με την έκδοση του καινούργιου βιβλίου. Είναι μεγάλο κείμενο. Πρέπει να είναι μια άψογη έκδοση. Θα τραβήξει πάνω του τόση δημοσιότητα. Είναι το πρώτο κείμενο του Δενδράκη γραμμένο κατευθείαν στα ελληνικά μετά από καιρό. Δεν υπάρχει περιθώριο για καμιά απροσεξία, καμιά προχειρότητα. Θα μας περιμένουν στη γωνία.

Κώστας: Αποφάσισες λοιπόν να προχωρήσεις;

Σόφη: Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει. Και θα κριθεί από το κοινό.

Κώστας: Στο μόνο που έχεις εμπιστοσύνη. *Παύση* Αλλά δεν είναι αλάθητο.

Σόφη: Ποιος είναι;

Κώστας: Οι καρδιές;

Σόφη: Αυτές δεν ορίζουν και τίποτα.

Κώστας: Αλλά χτυπούν.

Σόφη: Εντέχνως.

Κώστας: Πάντα εντέχνως.

(Κοιτάζονται)

Σόφη: Μόνο εντέχνως.

ΤΕΛΟΣ